

KNJIGA 30
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=30>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 581/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

21-08-2015 05:08#581

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KONSPIRACIJA NA JADRANU, (9) dio. Piše Vjekoslav Luburić, Ustaša Maks.

(Nekoliko osobnih doživljaja, koji su mi pomogli odgonetati tajnu, zašto smo u kolijevci hrvatskog kraljevstva imali narodnjaka, talijanaša, batinaša, orjunaša, četnika i partizana.) "[Ustaša Maks](#)"

To se vidjelo najbolje nakon što je Tito zauzeo Dalmaciju. Tisuće su građana bili ubijeni u Dubrovniku, u Splitu, Šibeniku! Potocima se lila hrvatska krv Dalmacijom. Streljani su mnogi, koji su bili na njihovoj strani, jer se "nisu zato borili" a danas znamo da je hrvatska državna misao i mržnja na Srbe u Dalmaciji kao nikada. ([Trebalo se uzeti u obzir da je ovo pisano 1955. godine, dakle samo deset godina od uspostave srpsko-komunističke Jugoslavije, mo.](#)) Pati se, tripi se i, bježi se preko Jadrana trabakulima, ([teretni obalni jedrenjak sa dva jarbola, mo.](#)) ali se i nada, jer vjeruju, da se sprema oslobođenje Dalmacije i cijele Hrvatske. Sada, konačno, i narod konspirira, i to ne za račun tuđina, nego protiv svih tuđina, a za svoj opstanak. Jedni čuvaju ono malo vlasti, što imaju, drug tek životare, ne pružaju otpora, ali su spremni, treći se bore, agitiraju, obavješćuju narod, konspiriraju protiv srpske, talijanske, austrijske, komunističke i svačije konspiracije. Konspiraciju za svoj opstanak danas, i za svoju budućnost, za sreću sutrašnjice. (Čitajući ovaj generala Drinjanina opis: "**KONSPIRACIJA NA JADRANU**", dobiva se dojam da je sve ovo predigra za jedanaest (11) godina kasnije, tj. 1964. godine izdati proglas hrvatskome narodu: "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**", Istarska Drina br. 3/4 1964. godine, str. 18/21, mo. Otporaš.)

Pogreška bi bila ne spomenuti one, koji su i u onim teškim vremenima znali biti Ustaše, a pogreška bi bila od nas, ako bi osudili sve one, koji nisu bili Ustaše. ([Bravo generale! Uz mnoge istine koje si do sada rekao, ova je jedna koja zrači i dominira nad svim drugim tvojim pronicljivostima i istinama. Neka i ova izreka bude zapisana u anale izreka Maksa Luburića. Mo. Otporaš.](#))

Kako zaboraviti onu bojnu ljude, koja je iz Knina došla u Pakrac i prijavila se na službu pod vodstvom Eleza i drugoga, kasnijih ustaških časnika. Bilo je to negdje početkom 1942. god., kada su pod talijanskim pritiskom morali ostaviti svoje i ići na sjever, preko brda i dola, dok nisu stigli tamo, gdje ih je Hrvatska trebala, jer su se tada digli vlasu u Psunju. Tražili su odmah, da ih se šalje u

borbu. Borili su se, ginuli i sanjali o povratku u starodrevni, kraljevski Knin, ([Ovo je general Drinjanin rekao i napisao točno prije 40 godina \(1955-1995\) Oluje i oslobođenja Hrvatske i vješanja hrvatske zastave na tvrđavi kraljevskog Knina 5 kolovoza 1995. godine, mo.](#)) gdje su četnici popa Djujića klali i žarili po našim ognjištima. Volio sam ih, jer sam znao, što se događa na njihovim domovima. Čekao sam da će se to i dogoditi, jer sam dobro poznao gazdu Stevu i njegove zasluge, znao sam, šta su mislili i šta su namjeravali. I dok su Elez i drugoga ginuli kao Ustaše, četnici su uz pomoć Talijana harali njihovim domovima, tobože u akciji protiv partizana, dok su četnici sami bili preko naći partizani. ([Ovdje se svaki iole pošteni Hrvat treba zamisliti da ovo piše očevidac tadašnjih dogodovština, čovjek, bolje rečeno hrvatski vojnik koji se je na tom terenu borio za Hrvatsku Državi i imao u uvid pregleda u situaciju. Taj čovjek je bio Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin. Mo. Otporaš.](#))

Konspirirao je svatko protiv svakoga, i krv se lila potocima, a uništavala se dobra našeg čovjeka. Imao sam desetoricu vojnika, čije su obitelji bile odvučene u Italiju u log ore, a sela im sravnjena iz teških talijanskih topova. Pa ipak nijedan nije izdao Hrvatsku, nego su padali, sada jedan, sada drugi, kao i u svakom ratu. Bili su lavovi, neograničeno hrabri i svjesni ljudi. Tek iza akcije, kada bi se odmarali kod vatre, ako se moglo, onda se razgovaralo i nadalo! Nadalo se u ustašku budućnost, kada će nestati i Talijana, i četnika i partizana, jer su svi bili dušmani, svi jednako razumjeli, svi jednako rušili Državu Hrvatsku.

Nastavlja se.

22-08-2015 17:09#582

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KONSPIRACIJA NA JADRANU, (10) dio. Piše Vjekoslav Luburić, Ustaša Maks.

(Nekoliko osobnih doživljaja, koji su mi pomogli odgonetati tajnu, zašto smo u kolijevci hrvatskog kraljevstva imali narodnjaka, talijanaša, batinaša, orjunaša, četnika i partizana.) "["Ustaša Maks"](#)"

Možda je koji od njih imao i brata u partizanima, odmetnutog iz očaja pred nasiljem Talijana, pred kamom četnika, neizvjesnošću naše sudbine, i koji je isto tako sanjao o hrvatskoj Državi i bratu Ustaši, koji se za nju borio. Možda je koji od nesretnih Hrvata **Ninina** i podlegao konspiraciji, i u najboljoj volji mislio, da se bori za dobro svoje domovine., Ne, odlučno moramo kazati, ne, nisu svi bili izdajnici, koji su se naši među partizanima. Mnogi je od njih životom platio svoju zabunu i kasnije svoju vjeru, kada je vidio, da je nasjeo konspiraciji i da se zaista bori protiv svoje domovine. Vjerujem, da je bilo među njima i onih, koji su nasjeli konspiraciji onih iz Splita, koji su im govorili o pekarama u Rusiji, i koji su zaista mrzili sve na svijetu, posebno kapitaliste, hrvatske kapitaliste, jer ne daju hrvatskim proleterima rada i kruha. Nema sumnje, da je bilo i previše hrvatskih kapitalista, koji su kratili komad kruha svojim radnicima i tako ih tjerali u komuniste. Ta nismo svetcu, nego ljudi i grješnici, pa znamo da je bilo svega, kao i svugdje na svijetu, pa je zato i ustaška revolucija imala za cilj učiniti sretnim hrvatskog čovjeka u hrvatskoj domovini. I nije bilo lako biti sretan, ni biti Ustaša, jer nije bilo slobode, i nije bilo kruha, a na nama je bio teret prokletog savezništva sa Talijanima. ([To je taj teret "proketo savezništvo s Talijanima" kojeg je neprijatelj sustavno širio među Hrvatima, a ima ih i danas koji to šire i u to vjeruju, mo](#)) O svemu tome se je razgovaralo i ja sam osobno volio o tome s njima razgovarati. Nisam nastojao držati govore i

skrivati istinu, nego se brat ski razgovarati o svemu. I zato nijedan, od onih 500 Dalmatinaca, nije izdao Hrvatske. A imao sam i 2000 iz drugih krajeva, i obi su dali ogromni broj časnika i kraj rata su dočekali barem kao rojnici, a niti jedan nije izdao unatoč crnih vijesti od kuće.

baš ovih 500 ljudi, prvih, uz neke druge sa otoka, Splitsane i Dubrovčane, Imočane i Sinjane, konspirirali su i sa hrvatske strane, protiv Talijana, protiv četnika i protiv partizana. Dalmatinac je bio i šef te službe ustaški pukovnik Dr. Šime Cvitanović. Posebni Stožer Obrane sabirao je u prvom redu sve podatke s obalnog područja. To je bio preduvjet za svaki rad. naši obavještajci obilazili su sela i gradove. Organiziralo se kupovanje oružja od Talijana i naoružavalo se naše ljude. gdje se moglo i kako se moglo, da se moglo braniti od četničke **came**, koja je uvijek prijetila. Organizirali smo milicije, ustaške i pripreme bone, grupice ljudi nekada, ako se više nije moglo, koji su i sami morali u šumi živjeti radi Talijana. Nije lako bilo biti Hrvat u on a vremena, pa su ipak mnogi to bili i služili na čast domovini.

Organizirali smo iz jedinica Ustaške Obrane jednu dobrovoljačku pukovnicu (I. Domobranska Dobrovoljačka pukovnica) ne bi li spriječili nasilja baš naših jadnih saveznika i njihovih četničkih horde. Jedna bojna te pukovnije, pod zapovjedništvom ustaškog heroja bojnika Matijevića, bila je i u Sinju, naravno obučena u domobranske odore, her je to bio jedini način, da se mogli održati na području, gdje su Talijani imali neku moć. I sam sam se oblačio kao domobranski časnik i s pravom, jer sam svaki čin bio promaknut u Domobranstvu, i tako sa pukovnikom Šimićem (**Franjo, mo**), županom Babićem, stožernikom Mesićem (**Tomislav, Tomica, mo**) i drugima obilazio "talijansku zone".

Da bi smo odvezli ljude iz Hercegovine u Travnik morali smo proći kroz četničku, partizansku i talijansku zone i tek onda u Travniku, u njemačkoj zone, naići na poteškoće. Ali radilo se i konspiriralo se za Hrvatsku, jer je to jedino ostalo. Morali smo u žito sakriti protuoklopne topove i tako ih dovesti u Hercegovinu, a odatle prema Dalmaciji. Sa pukovnikom Šimićem smo prolazili kroz zonu, gdje su dalmatinski partizan držali stražu i preko žena obavješćivali naše Domobrane-Ustaše, kada l'm do laže "Crnogorci". Kada su bili sami, dolazili bi u naša sela i plakali nad sudbinom, donosili municije našima, a onda su ih Crnogorci opet natjerali u Vrgorcu na ustaške bunker. Mi nismo mogli zaštititi njihovih sela, ali to su nekada učinili partizani u opasnosti pred četnicima i Talijanima.

Nema univerze, (u ovom slučaju i smislu riječ "univerze" bi mogla značiti "sveučilište", mo.) u kojoj se sve to može razumjeti, ni rastumačiti, pa ni pametnu čovjeku, a svaki je naš čarkar shvaćao o čemu se radi. Zato ne smije osuđivati Dalmaciju onaj, to nije gazio krš onih dana i nije barut mirisao. Zato ne smije generalizirati nitko, jer je svaki čovjek bio problem za sebe, jer je svako selo bilo država za sebe, jer je svaki zapovjednik voda znao više negoli zapovjednik divizije, koji se držao samo zapovjedi odozgor.

Nastavlja se.

23-08-2015 13:45#583

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KONSPIRACIJA NA JADRANU, (11) dio. Piše Vjekoslav Luburić, Ustaša Maks.

(Nekoliko osobnih doživljaja, koji su mi pomogli odgonetati tajnu, zašto smo u kolijevci hrvatskog kraljevstva imali narodnjaka, talijanaša, batinaša, orjunaša, četnika i partizana.) "**Ustaša Maks**"

Samo jedan primjer, od mnogih, za ilustraciju onoga što velim. Imao sam jednu bojnu u Sinju. Bila je odjevene u domobranske odore, bila je na plaći kod redarstvene straže, a bili su Ustaše, zapravo podređeni Ustaškoj Vojnici. Talijani nisu dali u zonu ući, ako se radilo o ustaškim jedinicama, a Nijemci nisu dali izići iz svoje zone, jer su imali strateško i operativno zapovjedništvo. Da bismo snadbjevatii jedinicu, trebalo je konspirirati i protiv svojih vlasti, gdje je bilo i previše administracije i previše špekulacije, a malo srдца. Ostala bojna bez streljiva. Trebalo ju je dovesti iz Mostara u zrakoplovu, ili sprovesti veliku akciju čišćenja od Imotskog do Sinja po cesti. To se ne može jer ne daju Talijani. A četnici ugrožavaju Sinj i Talijani hoće da se povuku. To je njihova taktika. Onda, kada četnici učine svoje, piste partizane. Oni dokolju. Onda Talijani deset dana tuku teškim topovima i "oslobode" grad i selo. Ne, valja donijeti streljiva, pa što Bog da. Natovarimo kamion streljiva u Mostaru i uputimo se prema mostarskom uzletištu, kojeg su držali u rukama Talijani i Hrvati skupa. Ali mi nemamo aviona, a ako ima aviona, nema naloga za put, onda proglase, da je nemoguće radi atmosferskih prilika, i ako se ni to ne može reći, onda se dogodi nešto drugo, treće, četvrto - i uvijek neka tajna ruka smete dobro djelo.

Našli smo avion, koji je trebao letjeti u Zagreb, naš hrvatski avion. Pilot Nazif, moj školski kolega, sada zrakoplovni satnik. Ja odjeven u odoru domobrana sa činovima natporučnika. Nazif me prepoznaje i pristupa. Dajem mu znak da šuti. Zastavnik Blago Grubišić (po svoj prilici to bi mogao biti Jozo ili Jerko Grubišić, jedan od braće Fra. Silvija Grubišić, a ne Blago. Blago (1914-2008) nije bio u vojsci, mo.) odjeven u talijansku odoru ulazi sa kamionom prema avionu, a uz njega mostarski policajci, naravno ustaše iz Obrane. Vadim revolver i naređujem pilotu da pali motor, jer da demo nositi streljivo u Sinj. Izlazi iz aviona jedan pukovnik i predstavlja se pukovnik Pirc. To je onaj što je bio u Buenos Airesu Titov poslanik. Bio je komunist ili je bio karijerist, ne znam, ali je bio hrvatski zrakoplovac i pobjegao u partizane. S njime ulazi jedan satnik i zone me na stranu. "Slušaj bolan, ja sam svećenik Marijanović, poznam Te, ustaša sam, ali ovaj avion ne može letiti u Sinj sa municijom, jer mora u Zagreb službeno" - kaže mi satnik svećenik. Naređujem im da skinu bluze i tovore municiju dok Talijani nisu opazili. Nazif kaže moram poslušati, i ide pripremati motor. Pukovnik i vlč. Marijanović tovore sanduke sa municijom i kištre sa bombama. Veli velečasni: "Ne tovari više, Maksu brate, jer ćemo sjesti ne znam na koje brdo iza Imotskog". "Ne brini, velečasni, i ti ćeš s nama, pa što Bog da". Nazif kaže da ne će izletjeti, a ja odšaraflijujem bombu i stanem kucati po kištri punoj bomba. Elem, na kraju, avion uzletio i vlč. Marijanović moli oče naše za pokoj duša. Nazif se smije i kaže, ići će sve ovo, a drugi puta neka povedemo kakvog hodžu, da i njemu olakša put, ako ne uzmognemo hvatati costa visine iza Imotskoga. Da, prije polaska smo istovarili iz repa aviona sav duhan i sa duhanom ostavili pukovnika Prica i naše momke. To je dale bio službeni put i zato se nije moglo putovati bez posebne dozvole! Letimo i hvatamo visinu, a vlč. Marijanović moli Očenaše. Tako smo stigli i nad Sinj. Šta sada? Talijani drže grad blokiran, a i stražu na uzletištu. Lijećemo iznad grada. Svijet izlazi i nastaje trka po gradu. Smišljamo, gdje bi se spustili i kako im dati znati o čemu se radi. Nisko previše ne možemo jer hoćemo li se moći dignuti? Hrvatski grb na krilima daje znak, da je avion hrvatski, a oni čekaju municiju.

Nastavlja se.

23-08-2015 18:59#584

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

KONSPIRACIJA NA JADRANU, (12) dio. Piše Vjekoslav Luburić, Ustaša Maks.

(Nekoliko osobnih doživljaja, koji su mi pomogli odgonetati tajnu, zašto smo u kolijevci hrvatskog kraljevstva imali narodnjaka, talijanaša, batinaša, orjunaša, četnika i partizana.) "[Ustaša Maks](#)"

Pođemo put uzletišta i vratimo se, kružimo nad gradom, dok nismo vidjeli micati se kamion i na njemu hrvatska zastava. Tada letimo prema uzletištu i kružimo dok nismo vidjeli kamion kako obilazi talijansku stražu i preko polja ravno ide na okrajke uzletišta. Spuštamo se i čim smo se spustili hvatamo Nazif, vlč. Marijanović i ja naše strojnice i dovlačimo svaki kištru bomb i tako pravimo luk oko aviona. Dolaze Talijani na jednom motoru, i Marijanović im nešto tumači, ali stiže i "vezir" Matijević sa desetak Ustaša i pretovaraju streljivo. Vide Talijani da je streljivo tu, strojnice "askerice" u rukama i bombe odšarafijene. Ne, ne, to nije akcija za njih! Oni vole "čista posla", iz daljine topovima sela rušiti, a onda poslati četnike. Bojna je spašena, Sinj je spašen, a sada Nazife hvataj maglu put Mostara grade, a nama što nam Bog da. I tako je bilo. Sreća, da je onaj "šverc" bio i pukovnik šutio, i sve krio, i sve pokrivaio, inače slab za nas. Posebno za mene, jer su na svim telegrafskim stupovima bile izvješene talijanske tjeralice, gdje je pisalo da se nitko ne smile odazvati pozivu u dobrovoljne jedinice koje osniva bojnik Luburić.

To je jedan primjer, a takvih je bilo, ako ne svaki dan, a ono i prečesto. Sve je zavisilo o čovjeku, nekada o Talijanu, nekada o partizanu na silu, koji je spašavao selo od četnika, nekada o Ustaši, nekada o oružniku, ali tko je htio postupiti po nekoj formi i nekom zakonu, taj je gubio vrijeme, jer smo živjeli u ratu i trostrukoj revoluciji. Talijani su vidjeli svoj rat protiv svima, partizani su vodili svoj a mi svoj. A Srbi su bili uvijek na onoj strani, koja je bila protiv Hrvata i hrvatske Države. (Svaka Hrvatica i svaki Hrvat kada pročitaju ovaj opis Maksa Luburića, generala Drinjanina "[KONSPIRACIJA NA JADRANU](#)", trebaju se dobro zamisliti i sami sebe staviti u tu ratnu situaciju o kojoj general piše; kako bi se oni postavili, dali bi se borili za Hrvatsku Državu ili ne, dali bi prešli na stranu četnika, partizana ili talijanski fašista i skupa sa njima se borili protiv Hrvata i Hrvatske Države, kako je general rekao za Srbe "[...A Srbi su bili uvijek na onoj strani, koja je bila protiv Hrvata i hrvatske Države...](#)". Sve je to bila, na jedan ili drug način, konspiracija protiv hrvatske Države a kroz hrvatsku državu i protiv hrvatskog naroda, direktno. Mo. [Otporaš.](#))

A sada Nazife, rekoh mu, kada smo sljetljeli u Sinju, hajmo and Split! Bila je to neodoljiva želja, pa makar glave koštalo; "Glavo moja nisam kopa zate", pjevalo se svaki dan i nitko se smrti bojao nije. Nad Split! Ha, dragi Makso, vikao je Marijanović! Oprostio sam mu škiju, ([ovdje se radi o onome duhanu kojeg su bili sakrili u rep avionu i htjeli prošvercovati za Zagreb kao "pod hitno službenom linijom"](#), mo. [Otporaš.](#)) duh na i Pirca, a Nazif je samo namigivao.

Kružili smo dugo nad Splitom, svijet je izlazio iz kuća na trgove i ulice, a mi smo strepili da nas ne bi obasuli vatrom od protuavionskih bitnica Talijani sa svojih postava. Ljudi su mahali bijelim rupcima, a mi smo se skoro doticali krovova kuća. Svaki bi od nas bio dao život onog časa za užitak, kojeg smo osjećali, da smo mogli u hrvatskom aparatu ([zrakoplovu, mo](#)) odati počast pačeničkom Splitu, koji je trpio od Talijanske okupacije.

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 23-08-2015 at 19:02

24-08-2015 10:31#585

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KONSPIRACIJA NA JADRANU, (13) dio. Piše Vjekoslav Luburić, Ustaša Maks.

(Nekoliko osobnih doživljaja, koji su mi pomogli odgonetati tajnu, zašto smo u kolievci hrvatskog kraljevstva imali narodnjaka, talijanaša, batinaša, orjunaša, četnika i partizana.) "[Ustaša Maks](#)"

Dolazili su teški dani, ali s njima i oslobođenje obale od Talijana. (Za sigurno general je ovdje mislio na prekid i raskid svih spona Rimskog ugovora između fašističke Italije i Vlade NDH 10 rujna 1943. godine. Mo. Otporaš.) Ipak smo mogli biti svoji na some. Talijani su se svugdje predavali partizanima, osim ako ih nismo mi pretekli i prisilili da nam daju oružje. Takove su upute imali od zapadnih saveznika. (Što bi moglo značiti da je nova talijanska vlada, koja je uz pomoć zapadnih saveznika svrgla i srušila Mussolinija, imala dogovor da se talijanska vojska sa oružjem preda Titinim partizanima. Ako je to tako bilo, a bilo je tako, onda je nama Hrvatima sada mnogo jasnije zašto su zapadni saveznici postupali onako kako su postupali sa hrvatskom vojskom na Bleiburgu u svibnju 1945. godine, mo. Otporaš.)

I sada su partizan skupa sa mnogim Talijanima, koje su pred sobom tjerovali, išli protiv hrvatskih trupa, iako su govorili, da se ne bore protiv Države Hrvatske nego protiv okupatora. Moji su Dalmatinci izvršili svoj. Dobro opskrbljeni sa satovima, naliv perima, zlatnicima i sličnim stvarima, kupovali oružje i streljivo prime kapitulacije. Činilo se sve, da što više talijanskog oružja svrši u hrvatskim rukama, a ne kod partizana i četnika, jer smo znali, da će oružje u rukama četnika i tobože hrvatskih partizana, dalmatinskih brigada, biti upotrijebljeno protiv Države Hrvatske.

Teške talijanske topove su zamijenili američki bombarderi, koji su sa pozicija iz Italije, Egipta i afričkih obala tukli našu obalu, posebno Split. Šta sada? Valjalo je konspirirati za Hrvatsku i konspiriralo se je i tada a za slučaj, da bi Zapadni Saveznici htjeli izvršiti svoje iskrcavanje na našim obalama. Ne, mi nismo htjeli iznevjeriti Nijemce, nego smo vadili računa o našoj obali, o našoj Domovini, računajući sa dva neprijatelja: srpskim četnicima sa Dražom i partizanima s Titom, obadva pokreta jugoslavenska i protuhrvatska. Valjalo je misliti na sve i mi smo mislili. Posebno izabrani ljudi iz Ustaške Obrane bili su izvježbani u Zagrebu u Kulmenovim dvoranama, koju akciju smo zasnovali i vodili general Moškov i ja, sa znanjem naših vrhova. Cijela obala je bila posijana našim grupicama, koje su bile najmanje od dva člana, a imale su izravnu radio vezu, posebne naprave za diverziju, civilnu odjeću, sredstva i t.d. Oni su morali biti na svojim mjestima bez obzira tko dolazio i odlazio, i izvršiti analoge svoga zapovjedništva.

Namjestili su se, kako je tko mogao, i ako su dvojica bila blizu, nikad nisu govorili među sobom, niti se pozdravljala, ali su bdila, jedan nad drugim, i u određeni čas vršila ono, što im se zapovjedilo, obavještavala nas o svemu i vršila posebno nadzor nad obalnim kretanjem i lučkim uređajima. Da su se saveznici odlučili iskrcati, našli bi u njima sigurno najkorisnije pomoćnike, jer Hrvatske Oružane Snage ne bi pružile otpor Zapadnim Saveznicima. (Znači, po ovome što general ovdje piše samo deset (10) godina poslije WW2 rata, poet se konspiriralo, ali ovog puta u korist Hrvata i Hrvatske Države, mo.) Ti su krasni ljudi mnogi dali život za hrvatsku, tada i kasnije, ispunivši svoj zadatak do kraja, dok su drugi i danas živi i rade u redovima Otpora, a neki su i u emigraciji, gdje čekaju, da ih se i opet pozove na svetu domovinsku dužnost.

Nastavlja se.

24-08-2015 20:35#586

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KONSPIRACIJA NA JADRANU, (14) dio. Kraj ovih nastavaka. Piše Vjekoslav Luburić, Ustaša Maks.

(Nekoliko osobnih doživljaja, koji su mi pomogli odgonetati tajnu, zašto smo u kolijevci hrvatskog kraljevstva imali narodnjaka, talijanaša, batinaša, orjunaša, četnika i partizana.) "**Ustaša Maks**"

Dalmacija je zamršen kompleks pitanja, ali je naša, hrvatska. Ona je dala hrvatske kraljeve, dala je rimske Pape, dala je univerzalnih genija, učenjaka, dala je naše prve književnike, ona nas veže sa svijetom preko Jadrana, ona nas veže sa braćom rasijanom po svim morima. Venecija ju je tlačila i iskorištavala, Talijani su htjeli iz nje napraviti svoju provinciju, Austrija ju dijelila od Domovine i davala u ruke umjetno stvorenoj srpskoj i talijanskoj manjini, samo da zatre u njoj njezino tisućgodišnje hrvatstvo. Napoleon je htio iz nje stvoriti Iliriju, a Srbi pretopiti ju u Veliku Srbiju. Tito je htio iz nje napraviti proletere, ljude bez duše, bez Domovine, išćupali joj hrvatsko ime i srdce. Pa ipak, Dalmacija je tu, hrvatska i hrvatskija nego ikad prije! Vlasi su izliječili i ono par "Jugoslavena" koji su u strahu pred Italijom tražili spas u srpskom zagrljaju. Trumbić je umro kao mučenik protiv Srbije, a Supila su oni ubili, jer ih je na vrijeme. Ono par komunističkih fanatika nije mjerilo za hrvatstvo Dalmacije, jer takovih par komunista ima svaka zemlja, svaka provincija i svaki ambient. To je univerzalna prošlost i nismo mogli ostati ni mi pošteđeni.

Hrvatskim proleterima, koji su zavarani sa ruskim rajem treba dati u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj kruha i rada, pravde i istine. Zločince treba izvesti pred sud, a sa našim grješnicima biti plemenit i velikodušan. (Ovo: "**...a sa našim grijšnicima biti plemenit i velikodušan...**" nije jasno dali je general mislio samo na "zločince" partizanske ili i na ustaške, mo.) Nisu izdajnici svi oni, koje su četnici i Talijani otjerali u proleterske brigade. Nisu komunisti svi oni, kojima je dosta terora i traže manje zlo, pa se upisuju u partiju. Mi ne smijemo ići kući kao osvetnici, nego kao nosioci pravice i socijalne pravde. Stečena prava treba priznati i poboljšati socijalno stanje. Svi žitelji hrvatske Države moraju osjetiti, da je hrvatska Država i njima domovina, da im je nešto zajedničko, pa će i hrvatski proleter, radnici Splita, kamenoloma i rudnika u Domovini gledati u nama zaštitnika, a ne socijalnog izrabljivača.

Danas i rimski Pape govore o pravima proletera i o socijalnoj pravdi. Mi moramo u brizi za malog čovjeka nadvisiti sve ono, što je do sada bilo, pa i ono, dobra učinjeno u tom pravcu sada. Ne mislimo sve ono, što je Tito učinio proglašiti štetnim, (Treblo je imati "petlju" i ljudsku hrabrost pa u hrvatskoj emigraciji reći ovo o Titi deset i pol godina poslije rata. Tu "petlju" i ljudsku hrabrost je imao hrvatski vojnički genij Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin. Jeli sve ovo bio generalov predznak za "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**", koja je izišla u "**ISTARSKOJ DRINI**" br. 3/4 1964., st.19/21, svaki od nas, pojedinačno ili skupno možemo na ovo odgovoriti. Ja odgovaram da jest, jer se je general borio protiv Tita i njegove jugoslavenske ideje, te kroz tu borbu uvidio da je bilo prevarenih Hrvata kojima je mjesto bilo boriti se za Hrvatsku

Države a ne protiv nje. Zato je ta poruka izmirenja i izišla. Mo. Otporaš.) jer hoćeš-nećeš, svaka se vlast iz taktičkih razloga trudi da poboljša stanje-radnika, pa je i Titova valjda negdje nešto i dobra učinila. Za vrijeme rata hrvatski radnik nije bježao u partizane, nego je radio i oružjem u ruci branio svoju Domovinu i stečenu slobodu. Prvi ustaški borci dolaze iz redova proletera!

Trebat će osigurati zemlju protiv talijanskih i srpskih apetita, a socijalnom pravdom i blagostanjem, ljubavlju i napretkom, uništiti razloge postojanja komunizma. Moramo naučiti mnogo toga danas u stranom i slobodnom svijetu, pa i ispraviti ono u čemu smo sami grijeshili, makar i u dobroj volji.

Valjda je to glavni preduvjet našoj budućoj sreći i slobodi, da najprije rektificiramo (**u ovom smislu: pročistimo, ispravimo, dotjeramo i sve stavimo na čistac, mo**) naše zaljube i ispravimo naše grijeh. Da uskladimo našu oslobodilačku borbu sa stanjem i idejama u svijetu. Da nikada ne posrnemo na našem jasnom protukomunističkom stavu. Da naučimo u stranom svijetu ono, što je dobro, da to prenesemo na naše prilike i upotrijebimo za naše pravila. Da ne odbijemo sve što je tamo dobro učinjeno i ne unosimo sve, što smo vidjeli i kako smo vidjeli, nego da sve uskladimo sa našim zahtjevima. Da stvorimo našu, hrvatsku demokraciju. Ta mi smo imali svoje sustave, izbore, parlament i Sabore, svoje sisteme i svoje demokracije i onda, kada su divlji čopori svinja rovali zemlju, gdje se danas dižu parlament mnogih velesila!

Mi smo stari narod, starih pravica, starih zakona, starih iskustva. Sve to pomiješajmo sa onim, što je svijet dao dobra. To je naš put! I prije svega sačuvati vjeru otaca. I kao što su rimski Pape davali krune hrvatskim kraljevima, a carigradski Sultani davali hrvatskim vezirima najveće ovlasti, nadajmo se, da će sutra Istok i Zapad, jer mi smo, i Istok i Zapad, priznati pravo hrvatskome narodu, da živi svojim hrvatskim životom svoju slobodu.

Ako se znademo vraćati u Hrvatsku kao pobjednici nad komunizmom, i kao pobjednici velikosrpske i jugoslavenske državne misli, ali kao braća svim Hrvatima dobre volje, koji se nisu (o)grijeshili teško o domovinu, onda ćemo još mi, generacija Desetoga Travnja i Bleiburga, moći osloboditi Hrvatsku i uspostaviti svoju vlast na svom čitavom etničkom i povijesnom području. Hrvatski je narod dosta patio i treba slobode! Mjesto terora treba ljubavi svojih sinova, mjesto srpa i čekića treba vjeru, vjeru otaca, vjeru u Krista i Alaha, treba državu, u kojoj će vladati zaista.

BOGI HRVATI!

USTAŠA MAKŠ.

(Prepisao iz DRINE br. 8/12 1955. godine, strana 291-311 Mile Boban, Otporaš.)

Dali je na sve ovo što je general Drinjanina napisao ovdje u ovom opisu **"KONSPIRACIJA NA JADRANU"** potrebno išta nadodati za današnji hrvatski naraštaj, je stvar svakog Hrvata i svakog pojedinca. Ja bih rekao da se je sve više i više u Hrvatskoj osjećao duh pobune mladih protiv starih oblika i starih autoriteta. Novi politički i hrvatsko/nacionalni vjetar je nastupio u Hrvatskoj koji zbunjuje jedne a u drugima budi nove nade. Dr. Franjo Tuđman je bio jedan od onih koji je ljubomorno pratio pisanje Maksa Luburića, i moglo bi se reći da je doslovno upijao njegove ideje **"POMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"**. Otporaš.)

31-08-2015 19:47#587

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

U SLJEDEĆIM "OBRANAMA" (ZA DVADESETU GODIŠNJICU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA)

(Dobivam poruke, još bolje rečeno molbe, najviše iz domovine, da po mogućnosti iznosim što više mogu pisanih riječi Maksa Luburića. Za tu svrhu sam ovaj prošli tjedan u mjesecu kolovozu 2015. godine otišao na "izlet", u samoću, ponio sa sobom novinu OBRANE od prvog broja koji je izišao na Novu Godinu 1963. godine pa do broja 105/106 ožujak 1969. godine, koji je zadnji broj za života generala Drinjanina. Sve dobro pregledao i prelistao. Od sada ću iznositi po brojevima iz OBRANA ono što je Maks Luburić pisao. I to će biti autentični izvori pisanja Maksa Luburića. Ja ću, kao i do sada, kada se i ako se ukaže prilika nadodati moje opaske. Hvala na čitanju i na strpljenju. Mile Boban, Otporaš.)

O B R A N A
GLASILO HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

Madrid, 1 siječnja 1963.

...Zašto je osnovan HRVATSKI NARODNI ODPOR godine 1943.,1944., kada je postojala NDH sa svojom Vladom i državnim Poglavarom?

...Zašto se je neke poznate ustaške borce, posebno pripadnike Hrvatskog Narodnog Otpora, maknuo u Domovini tako i u emigraciji, lišavalo čina, zatim opet rehabilitiralo, unapređivalo na najviše položaje u državnoj, političkoj i vojničkoj hijerarhiji, da ih se i opet proglasi buntovnicima, samo vojnicima, pa čak i komunističkim agentima? (Ovdje general za sigurno misli na razlaz Poglavnik/Luburić koncem 1955. godine, i na optužbe protiv Srećka Rovera i drugih. Mo.)

Zašto ti ljudi ne iznesu istinu sada u slobodnom svijetu?

Zašto se puč Lorkovića interpretira jednom ovako, jednom onako, nikako i svakako, te ih se u krugovima jedne iste stranke jednom naziva herojima, drugi puta neozbiljnim i nepoštenim ljudima, četvrti puta ih se opet jednostavno prešućuje?

...Zašto se je Hrvatska Vojska povukla kada je imala 17 divizija sa zavidnim moralom i spremnosti na žrtvu?

...Zašto je rečeno vojničkim zapovjednicima da idu na predaju, ako se je znalo, da su propali svi pokušaji za naći neki kontakt sa zapadnim saveznicima?

...Zašto se je bio organizirao otpor (resistencija), a onda opet dat nalog, da se ide na zapad?

...Zašto se je predala Hrvatska Vlada, Hrvatski Vojni Stožer i Vojska a zašto se nije predao i Poglavnik?

...Zašto se nije obnovila bitka na Krbavskom polju.

...Zašto je došlo do Bleiburga?

...Zašto stanoviti politički krugovi napadaju ljude, koji žrtvuju sve, da svijet sazna za Bleiburšku tragediju i Titove zločine? (Ovdje general - moglo bi se reći - misli na skupinu istaknutih Hrvata

koji su prikupljali podatke od tada živućih svjedoka o pokoljima Hrvata i hrvatske vojske kod Bleiburga i diljem Marševa Smrti. Ta skupina Hrvata je izdala knjigu na španjolskom jeziku **BLEIBURŠKA TRAGEDIJA** u Buenos Airesu 1963. Mo. Otporaš)

...Zašto blatimo jedni druge i nekada brat brata, prijatelj prijatelja, iako znamo, da činimo nepravdu i škodimo našoj stvari; uništavamo ugled boraca za koje znamo, da su poštene i dobri rodoljubi!

Zašto? Zašto.....

Prošlo je 17 godina od Bleiburga, a 21 godina od Desetog Travnja i već se nova generacija svrstava za novu svehrvatsku revoluciju. Ta generacija ima prava znati istinu. Mi je moramo reći prije konačnog polaska u boj, jer nas je i tako jako malo preživjelih, koji nešto o tome znamo. Mi istinu moramo reći i onda, ako iz te bitke sa istinom osobno ostanemo u slalom svijetlu. Svjetske velesile otvaraju arhive i iznose tajne, koje im ne služe na čast!

Zašto to čine?

Zato, jer ih nove generacije povjesničara tjeraju na to, kao što i nas naši povjesničari u ime časti pozivlju, da im kažemo istinu.

Mi smo obećali nekolicini hrvatskih povjesničara, da ćemo iznijeti ono što znamo. Obećali smo to hrvatskim povjesničarima Jeri Jarebu i Marku Sinovčiću, kao i pročelniku Odbora za istraživanje Bleiburške tragedije Ivanu Prceli, u čije rodoljublje ne sumnjamo. Svojim iskazima pomoći ćemo im rasvijetliti hrvatske misterije. Ovim mi svoja obećanja ispunjavamo.

"OBRANA" u svojim narednim brojevima donosi niz članaka, koje će napisati potpisani, dok će o akciji Otpora, koja je poznata pod imenom "**Kavranova akcija**", pisati jedan od učesnika (**sudionika, mo**) br. Rover. Brat Rudi Erić će pisati o radu Otpora u stranom svijetu, a brat Mahmut Muftić o suradnji Otpora sa drugim organizacijama.

Mnogo smo puta rekli, da nam je teško govoriti i pisati. Sada velimo: teško nam je već šutiti, jer će novi borci sumnjati u naše rodoljublje, pa je bolje, da o nama imaju kritično mišljenje, a da nađu svoj smisao za žrtvu u novom revolucionarnom pohodu za slobodu svoga naroda.

Svjesni odgovornosti pred Bogom i Narodom, mi ćemo reći istinu, a ostatak života mi smo posvetili odgoju i pripravi mladih. Hrvatska će nas povijest suditi prema onome, kako se budemo vladali danas, a ne prema tome što smo htjeli biti ili što bi bili, da smo mogli i htjeli...

Prije odluke potpisani je dobro razmislio, uredio svoje račune sa Bogom i sa ljudima i za vrijeme duhovnih vježbi krajem godine došao do zaključka, da je došlo vrijeme govoriti punu istinu. I mi ćemo ju reći. Neka bude za dobro Hrvatske.

general Drinjanin.

(Tko je imao priliku čitati knjigu "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" mogao je u tim pismima pronaći da je generala Luburića ispovjedio upravo njegov i naš hrvatski prijatelj Španjolac Padre Oltra. Mo. Otopraš.)

01-09-2015 04:55#588

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ZAŠTO?.. ZATO!.. UZ 20-GODIŠNJICU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (prvi (1) dio)

(Donijeti ću bez ikakvih ispravaka u nastavcima ovaj opis generala Drinjanina koji je izišao u "OBRANI" br. 2-3 veljača-ožujak 1963., strana 2. ZAŠTO?..ZATO!.. iz kojeg će se moći mnoge nepoznanice saznati o ratu NDH. Ako se ukaže potreba ubaciti neke nadopune kako bi se pojasnile neke stvari, to ću učiniti. Moje opaske će biti označene kurzivom. Otporaš)

Riječ "zašto" sigurno se ponavlja u našoj emigraciji. Stari je jedva izgovaraju i primaju sudbinu kakva jest, ali mlada generacija, koja malo, ništa ili iskrivljeno zna o povijesti našega rata, svakodnevno izgovara tu riječ, jer želi znati zašto se dogodilo ovo ili ono, zašto se nije dogodilo nešto drugo i zašto je naša sudbina takova.

Riječ "zato" je ona, koja se najmanje izgovara, jer oni preživjeli, koji su stajali na čelu hrvatske politike, ne odgovaraju na pitanja mlade generacije, drugi ne odgovaraju zato, jer se boje onih prvih, a treći zato, jer ne znaju što se je ustvari dogodilo. Zato sam, potaknut, pitanjima mladih, koji imaju pravo znati zašto su im poubijani očevi i propala Država, a po ispitu savjesti za vrijeme predbožićnih duhovnih vježbi, odlučio sam pošteno i savjesno odgovoriti na ta mnogobrojna "zašto" bez obzira, dali će to biti pravo onima prvim, dali će zadovoljiti druge ili treće o svima, pa i o meni osobno, imati mišljenje, koje neće uvijek biti potpuno i točno. (Neka mi se ovdje dozvoli reći da je general Drinjanin pisao dru. Miljenki Dabi Peraniću pismo u kojem kaže skoro ovako: Ja sam svoje račune sredio i s Bogom i s čovjekom, te mogu mirne savjesti umrijeti dans ili do sto godina, a Hrvatskoj se ne mogu odužiti da živim dva života, mo)

"Hrvatski Narodni Otpor" stvoren je 1944. odlukom Glavnog Stana Poglavnika, našeg vrhovnog vojničkog skupa, koji je ravnao hrvatskom strategijom.

Glavni Stan Poglavnika sačinjavali su predstavnici svih ustanova HOS-a. Zapovjednik u Glavnom Stanu Poglavnika bio je general Grujić, a na čelu mu je stajao Poglavnik, kao vrhovni zapovjednik HOS-a.

Članovi Glavnog Stana Poglavnika bili su: general Dragojlov – glavar Glavnog Stožera HOS-a,

general Sertić . glavar Stožera Ustaške Vojnice,

general Skoliber – zapovjednik Redarstvenog Zbora,

kapetan bojnog broda Vrkljan (Andrija, mo)– zapovjednik Hrvatske Mornarice,

general Moškov – zapovjednik Poglavnikovih Tjelesnih Zdrugova,

general Pećnikar – zapovjednik Hrvatskog Oružništva,

general Rupčić – zapovjednik Hrvatskog Zrakoplovstva,

general Herenčić – zapovjednik Ustaške Vojnice i

general Luburić – zapovjednik Ustaške Obrane.

Odjel I. (Glavnostožerni) vodio je glavnostožerni pukovnik Helbich.

Glavni Stan Poglavnika, rekli smo, vodio je strategiju i glavne poslove logističke prirode, a onda je na temelju odluke Glavnog Stana razradu i zapovjedi predvodio glavar Glavnog Stožera HOS-a.

Pri stvaranju Glavnog Stana ja sam kao zapovjednik Ustaške Obrane imao posebnu dužnost; voditi brigu o hrvatskim državnim i etničkim područjima, na kojima je bila onemogućena normalna državna kontrola, bilo radi ugovora s našim saveznicima, bilo radi okupacije od strane srbokomunista (četnika i partizana), koji su povremeno uspijevali zauzeti poneko naše područje. Posebni i na razne načine kamuflirani stožeri Obrane vodili su brigu o dalmatinskom pojasu, o Hrvatskom Međimurju, kojega su držali Mađari i.t.d. Posebni stožeri djelovali su na takozvanom tehničkom sektoru, a drugi iz partizanskih linija, kako bi se uspjelo na kraće ili duže vrijeme na tim područjima imati pregled. Jedan posebni stožer vodio je brigu o muhađirima, ([turska riječ a znači izbjeglica, mo](#)) pomažući pri njihovu smještanju i koloniziranju, te u njihovoj obrani. Također je jedan posebni stožer održavao vezu s našim prijateljima u Crnoj Gori, Sandžaku i među samim Srbima, ne samo na području NDH, nego i u Srbiji.

Posebno smo obradili djelovanje svih tih stožera, a sada nas više interesira povezanost svega toga u stvaranju Hrvatskog Narodnog Otpora.

Kad je bilo jasno, da ratna sreća ostavlja našeg saveznika Njemačku, a zapadne sile interveniraju na strani i u korist Tita, postavilo nam se jedno pitanje, na koje ranije nismo mislili: nećemo li izgubiti rat? Djelovanje himbenog “našeg saveznika” Italije te izdašna politička i logistička pomoć zapadnih saveznika Titu, doveli su do toga, da su razna hrvatska državna područja padala u ruke partizana. Predstavnici hrvatske vlasti bili su sistematski trijebljeni, ubijano pučanstvo, općinske i župske matice spaljivane. Hrvati muškarci bili su ili poubijani ili silom mobilizirani u partizanske pomoćne trupe, da tjeranim crnogorskim i srpskim trupama budu bačeni u prve borbene redove protiv hrvatskih i njemačkih postava. ([Profesor Ivan Prcela i dr. Miljenko Dabo Peranić su često puta o tome pisali u izdanjima DRINAPRESS-a, jer obadvojica su bili silom mobilizirani koncem 1944. godine, mo](#)) Hrvatska državna vlast gubila je kontrolu na takovim područjima. Državne vlasti povlačili su se prema sigurnijim centrima. Ugroženi Hrvati napuštali su čitava područja, a njihovi domovi i institucije bili su sravnjivani sa zemljom. Kada smo se oružanom snagom vraćali na takova područja, nalazili smo pustoš i tragove paleža.

Nastavlja se... Otporaš/kamenjar.info

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/zasto-zato-uz-20...ra-prvi-1-dio/>, Kamenjar

01-09-2015 10:23#589

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAŠTO?..ZATO!.. UZ 20-GODIŠNJICU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (drugi (2) dio)

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/?s=Za%C5%A1to+zato>, Kamenjar

U pomanjkanju mogućnosti, da Hrvatska Državna Vlada osigura svoju svjetovnu i vojničku vlast na tim područjima, pribjegli smo osnivanju naše ilegalne vlasti na njima. Kao što su partizani pri napuštanju jednog organiziranog područja povlačili vojsku i svoju upravnu vlast, a ostavljali ponekog prikrivenog partijca i takozvane "terence", tako smo i mi pomoću povjerljivih, sređenih hrvatskih rodoljuba stvarali svoju ilegalnu vlast, koja je poslije povlačenja naših političkih i vojničkih organa ostajala sa svojim narodom na području. "Terenci", i naši i partizanski, bili su ljudi, koji su imali sakriveno oružje. Bili su više ili manje poznati, ali uvijek posebni ljudi, koji su nastojali biti građani obiju vlasti. U toj igri, o čemu ćemo također posebno pisati, padale su glave i događale se nevjerojatne scene. Partizani su preko svojih "terenaca" uspijevali imati narod pod kontrolom, ali smo i mi imali mogućnosti pratiti odvijanje događaja i života na partizanskim područjima, skupljati obavijesti i kažnjavati one, koji su se najviše istakli u proganjanju naroda.

U godini 1944. naši su takozvani pozadinski stožeri izvršavali svoju svetu dužnost, jer se je tiho radilo, nečujno padalo i za takav rad nije bilo odlikovanja, promaknuća niti ikakove druge hvale.

Kada sam 1945. u ožujku u ime Hrvatske Državne Vlade i Glavnog Stana Poglavnika bio poslan, da preuzmem zapovjedništvo "Južne Hrvatske Vojske" i stvorim hrvatski front na Ivan Planini nakon povlačenja iz Hercegovine, Hrvatski Narodni Otpor dobio je i najkonkretnije forme.

Da bi se uzdržao front na Ivan Planini, trebalo je u pozadini toga fronta na jugu, jugoistoku i jugozapadu stvoriti hrvatski narodni otpor, ovog puta s konkretnim ciljem: organizirati hrvatsku gverilu, koja bi uznemirivala partizansku pozadinu i sprječavala partizansko nadiranje prema sjeveru, kako bi mi mogli srediti postave i spremiti protu navalu.

U tu svrhu stvoren je pod mojim zapovjedništvom, kao vrhovnog zapovjednika Hrvatskog Narodnog Otpora, posebni stožer, kojemu je na čelu kao glavar bio pukovnik Muhamed Riđanović, inače poznati liječnik i narodni borac iz Mostara. Posebne divizije trebale su kontrolirati odgovarajuća područja, kako slijedi:

Divizija "Kralj Tomislav" pod zapovjedništvom pukovnika B. (Fra. Berto Dragičević, mo) Dragičevića imala bi nadzor nad područjem zapadne Hercegovine, jugozapadne Bosne i južne Dalmacije.

Divizija "Jure Francetić" pod zapovjedništvom pukovnika Delka Bogdanića trebala je kontrolirati istočnu Bosnu i istočnu Hercegovinu.

Divizija "Husein beg Gradašćević - Zmaj od Bosne" na čelu s pukovnikom Ibrahimom vitezom Pjanićem trebala je kontrolirati sjeverno-istočnu Bosnu i Posavlje.

"Sremska Divizija" trebala je kontrolirati prostor od linije Vinkovci-Osijek prema istoku, a zapovjednik je bio general Josip Metzger, tada zapovjednik "Srijemskog Pučkog Zbora", a inače moj nekadašnji vojni instruktor s Janka Puste. Isti je bio, unatoč starosti, spreman ostati i ne povlačiti se iz Srijema.

Posebnim studijama obraditi ću cijeli plan otpora iza partizanskih linija, koji je bio uvjetovan našim općim djelovanjem i odlukom, da se nećemo povlačiti i napustiti Hrvatsku. U najgorem slučaju (u slučaju provale Rusa na naše državno područje) trebali smo stvoriti takozvanu "Zvonimirovu Liniju" u polukrugu oko Zagreba - od Koprivnice i Varaždina preko Siska i Petrinje na Karlovac i more. Ja

sam tada u Sarajevu ustanovio, nakon što sam sredio front na Ivan Planini, gdje su hrvatske trupe uništile najelitnije i novodošle partizanske jedinice, da njemačke trupe planiraju napustiti Sarajevo i povući se s neosvojivih postava, koje smo mi držali na Ivan Planini. Hrvatski ministar Vrančić, Mehičić i Ivica Frković, te admiral Štajnfl bili su tako rekuć stalno u Sarajevu na frontu i svaki u svom djelokrugu; oko opskrbe vojske, smještaja muhađira i pripremanja hrvatske generalne ofanzive prema jugu. Nitko tada u Sarajevu o povlačenju nije govorio, nego se je spremala veličanstvena proslava 10 Travnja. Ugledni građani Sarajeva održavali su sastanke s hrvatskim vojničkim zapovjedništvom, a žene i djevojke obilazile front i bolnice, hrabreći borce i vodeći brigu o ranjenicima. Hadži ef. Aganović i pukovnik Akif Handžić, glavni imam vojske, nadbiskup Ivan Šarić i ugledni predstavnik pravoslavne Crkve platili su vješalom, tamnicom i progonstvom svoju vjernost Hrvatskoj Državi. Sarajlije i pučanstvo cijeloga kraja, uključivši u muhađire iz cijele Bosne i Hercegovine, bili su odlučili pasti na Ivan Planini, da bi Hrvatska Država živjela.

Zato sam pozvao hrvatske i njemačke generale te predstavnike građanske vlasti i saopćio im, da se iz Sarajeva nećemo povlačiti. Njemačke zapovjednike sam opomenuo, da ću im jedinice razoružati, ako bez moje dozvole ostave i jedan postav. Tada sam bio osobno od Poglavnika brzoglasom pozvan, da dođem u Zagreb na sjednicu Glavnog Stana. Smjesta sam se odazvao pozivu i zrakoplovom odletio u Zagreb.

Ali, radi zračne uzbune i mraka, pri spuštanju na nepodesni teren moj se zrakoplov razbio, a pilot, moji pratioci i ja bili ranjeni. Zadobio sam teški potres mozga.

Kada sam se treći dan osvijestio u bolnici na Rebru, uz moj krevet stajali su Poglavnik i nekoliko generala i ministara. Tada sam Poglavniku rekao njemačku nakanu i ponovno pao u duboku nesvijest. Za to vrijeme, dok sam ja u nesvijesti ležao, bila je izdana zapovijed za totalno povlačenje iz Sarajeva i svih drugih postava.

(Nastavlja se)

IZJAVA

Na poziv g. Josipa Markovića za "Svjetski Ustaški Kongres", a kako se i mene spominje, izjavljujem, da ću se odazvati, ali uz uvjet, da se taj "Kongres" održi u Kozari, Papuku, Ivan Planini ili u Vranu, gdje su se obično ustaše sastajali, dok ih je bilo. Obrana br. 2/3, st. 2., 26. veljače 1963. general Drinjanin.

01-09-2015 10:49#590

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAŠTO?..ZATO!.. UZ 20-GODIŠNJICU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (treći (3) dio)

piše: general DRINJANIN (OBRANA br. 3/4 1963., strana 2.)

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/?s=Za%C5%A1to+zato>, Kamenjar

Povlačenjem Hrvatskih Oružanih Snaga s postava na Ivan Planini te s obrambenih položaja oko

Sarajevo, odlučena je bila sudbina Hrvatske Države. Napustiti Sarajevo u svakom strateškom planu za vođenje otpora značilo je napustiti Bosnu i Hercegovinu. Snagama na obrambenim položajima Banja Luka i Kozare jedva da je i trebalo davati nalog za povlačenje. Totalna mobilizacija Srbije, a posebno Beograda, čije su sve snage bačene na Srijemski Front, te stizanje ruskih oklopnih snaga i jedne bugarske topničke divizije i prebacivanje Rusa s ovu stranu Drave, značilo je povlačenje iz Srijemskog Fronta. U obrambenom strateškom planu HOS-a ostala je jedina mogućnost Zvonimirove Linije, koja je teoretski bila davno prije stvorena.

Ja sam još pokušavao "stati na noge"; vratiti se u Sarajevo i izvršiti svoju misiju, kao ono u ožujku na Ivan Planini, ali je Poglavnik odredio, da pošaljem nekog drugog u moje ime. Poslao sam pukovnika Matkovića i jednu grupu časnika u Sarajevo, a ja sam i dalje ležao bolestan na Pantovčaku u zapovjedništvu II Zbora.

Stvaranje Zborova HOS-a bilo je najprije zamišljeno na bazi raspodjele, koja je bila uvjetovana ulogom i obranom na Zvonimirovoj Liniji.

I. Zbor, koji se inače nazivao Poglavnikov Tjelesni Zbor, bio je sastavljen iz snaga Poglavnikovih Tjelesnih Zdrugova, koji su se dopunom drugih jedinica kao okosnica pretvorili u normalne operativne divizije. Oko jednoga Zdruga formirala se II. Ustaška Divizija pod zapovjedništvom generala Gregorića, koja je operirala na području sjeverno od Zagreba, te davala straže u Zagrebu. Oko ostataka Crnije Legije i V. Ustaškog Zdruga, popunom Novačkih i Dopunskih Bojna te pristupom Pričuvnih Ustaških Bojna s toga terena, formirala se u Koprivnici V. Ustaška Divizija pod zapovjedništvom generala Bobana. Ona je apsorbirala manje Domobranske i Posade Bojne u tom području. Te dvije divizije držale se čvrsto fronta na Dravi, kao i čitavo područje Koprivnica - Varaždin, te su trebale biti lijevo krilo Zvonimirove Linije.

"Udarna Ustaška Divizija", koju smo formirali general Moškov i ja iz dijelova hrvatskih bojna, zdrugova i divizija s elitnim časničkim zborom, mladim ljudima i najboljim lakim oružjem, zamišljena je bila, kao što joj i ime govori, kao elitna udarna divizija, koja je trebala u centru i lijevom krilu Zvonimirove Linije biti pokretna i udarna snaga, te elastičnim napadanjem i uzmacima pred postavima Zvonimirove Linije voditi operacije i kolaborirati sa sličnim postavima u centru Z. Linije uz pomoć brzoga sklopa i motoriziranih jedinica, dok bi II. i V. Divizija vodile frontalni rat u unaprijed izgrađenim i utvrđenim postavima.

II. Ustaški Zbor stvoren je oko srži, koju su predstavljali Obrambeni Zdrugovi. Kako je poznato, Obrambeni Zdrugovi bili su vojnička snaga Ustaške Obrane pod zapovjedništvom generala Marka Pavlovića. Zapovjednici Zdrugova bili su: pukovnik Mate Primorac, pukovnik D. i pukovnik Desković. Ove snage imale su svoj centar u Sisku, a jedan od glavnih im zadata bio je osigurati spoj Bosne preko Kozare na Slavoniju i planinski sklop Slunja i Papuka, te osiguranje neobično važnog prostora i centralnih komunikacija Hrvatske Zemun-Zagreb. Na čitavom tom prostoru od Pakraca i Lipika na Novu Gradišku, staru Gradišku, Orahovo, Draksenić (pod Kozarom), na Bosansku i Hrvatsku Dubicu preko Sunje na Petrinju i Sisak, pa sve do Zagreba, djelovali su Obrambeni Zdrugovi. Neobično jake partizanske snage s gorskih splotova Kozare i Papuka nastojale su godinama doprijeti do Save, čime bi naše komunikacije s istočnim i južnim frontom bile potpuno prekinute. Na tom borbenom području izgrađene su vrlo jake utvrde, operativne baze, skladišta, radionice, vojničke, dočasničke i časničke škole, a tek jedan mali dio snaga držao je stražu u sabirnim logorima, kamo su smještavani uhićeni ratni zarobljenici, partizani i četnici, te razni komunistički elementi, koje je Glavno Ravnateljstvo za javni red i sigurnost slalo na prisilni rad. Nije nam cilj na ovom mjestu pisati o tom problemu, ali ćemo i o tome pisati, kako ni jedan problem ne bi ostao nerasvijetljen. Tek je jedno ovdje potrebno istaći, a to je, da su ti i radni sabirni logori učinili velike napore i koristi za hrvatski ratni strop.

Prve cipele i odore za Crnu Legiju i pohod na Drinu izrađene su u tim logorima, te veliki dio ratnog materijala za Obrambene i Poglavnikove Tjelesne Zdrugove: posebni podvoz, odore, pokretne barake i stotine drugih potrepština.

Kao dodatak za povijest HOS-a bio bi taj, da je prvo hrvatsko strojno oružje izgrađeno već 1942. godine u tim logorima. Naši su vojnici te strojnice zvali "askericama" i više se u njih pouzdavali, iako su bile primitivne, nego u njemačke "šmajserice" ili ruske "komesarke", kojih smo dosta zarobili od partizana.

Nastavlja se.

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/zasto-zato-uz-20...a-treci-3-dio/>, Kamenjar

01-09-2015 11:09#591

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAŠTO?..ZATO!.. UZ 20-GODIŠNJICU HRVATSKOG NARODNOG ODORA (četvrti (4) dio)

piše: general DRINJANIN (OBRANA br. 3/4 1963. strana 2.)

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/?s=Za%C5%A1to+zato>, Kamenjar

U isto vrijeme i s dosta gorčine ističemo činjenicu, da u tim logorima nije proizvedeno streljivo za hrvatsku vojsku, ne zato, jer nije bilo potrebe ili nedostajalo stručnjaka i radne snage, nego zato, jer u višim krugovima za to nije bilo razumijevanja i nisu nam se dale potrebne devize za kupnju strojeva. Istini za volju i radi sjećanja na mrtvog Didu Kvaternika ističem činjenicu, da je on bio pobornik ideje osnivanja vlastitih tvornica streljiva. Dido je imao kao i svi mi, mnogo pogrešaka, ali je bio veliki revolucionarac i patriota. Pokraj ideje, koje nismo prihvaćali, imao je i genijalnih ideja, koje smo pobijali nekada iz osobnih razloga. Čim je iskrsnula ideja o stvaranju vlastitih tvornica streljiva, nastalo je trvljavanje među raznim ministrima i višim zapovjednicima, a ostalo su učinili Talijani i Nijemci, kojima nije konveniralo, da Hrvatske Oružane Snage imaju svoje tvornice streljiva.

Onoga sudbonosnoga dana, kada smo morali napuštati Hrvatsku, s grižnjom savjesti i gorčinom u duši mnogi su se sjećali onih dana, kada smo mi mlađi zagovarali ideju vlastitih tvornica streljiva. Starija generacija - stari austrijski pukovnici - kraj svih svojih vrlina i bezgranične ljubavi za Hrvatsku, unijeli su u mladu hrvatsku vojsku komplet KuK Monarhije. Njima je bilo nepojmljivo, da bi mi trebali graditi svoje tvornice oružja i streljiva kraj njemačke ratne industrije, koja je proizvodila takovo oružje i u tolikoj količini, da je njemačka vojska trebala samo 17 dana za pregaziti Poljsku, a manje za slomiti Francusku, Belgiju i Nizozemsku i koja je pobjedonosno marširala ruskim stepama. (Poljanama, savanama, ravnicama itd., mo)

Tako smo dočekali dan, kada smo morali uništiti naše radionice i pred njemačkim generalima stajati u po-zoru za jednu kištru streljiva, koje i tako redovno nismo dobivali. Zato su naše jedinice morale logistički i operativno biti podređene njemačkim zapovjednicima, jer smo svako treći dan ostajali bez streljiva. Iz istih razloga, i posebno moje jedinice, imale su stalne okršaje s njemačkim

jedinicama, jer smo im otimali streljivo, a također i oružje, kad god smo to mogli. Zato se nije niti moglo pristupiti sređivanju Zvonimirove Linije, jer su njemački generali, pa i manji zapovjednici, već pregovarali sa partizanima, da osiguraju svoj život, što je i dovelo do toga, da su mnoge manje njemačke jedinice, posebno one, kojima su na čelu stajali Austrijanci, vodile čisto svoju politiku i nastojale dodvoriti se lokalnim partizanskim snagama, što ih je logički moralo dovesti u suprotnost s hrvatskim zapovjednicima. Problem je posebno bio akutan na centralnom sektoru, kojemu sam operativno ja stajao na čelu. Tuda su, naime, prolazile njemačke jedinice na povlačenju.

II. Zbor pod mojim zapovjedništvom imao je u svom sastavu i I. Diviziju, kojom je zapovijedao general Fritz, a koja je u svom sastavu imala mnogo elemenata Lovачkih i Gordskih Domobranskih Zdrugova, koje s ponosom možemo smatrati tada najbolje izobraženim starim borcima, koji su prošli tisuće okršaja u tri godine svoga postojanja. Oko jednog zdruga Ustaške Obrane, kojemu je na čelu stajao pukovnik Desković, uključeni su ostatci prijašnje XII. i XIV. Divizije. Time je bila stvorena jedna vrlo jaka operativna jedinica.

Pukovnik Mayer, stari i proslavljeni zapovjednik jedinica u Hercegovini i junak na skoro svim hrvatskim bojištima, formirao je XVIII. Ustašku Udarnu Diviziju, čija je posebna karakteristika bila, da je imao internacionalni značaj.

Jezgru su sačinjavali jedan Obrambeni Zdrug, motorizirani sklop tenkova, koturaške satnije te brzi strojnički sat na trociklima i jedan dio Posavske Vojnice, kojeg je doveo pukovnik Pjanić. Tu je također bila uključena jedna bojna Mađara (Hungarista Legion), albanska "Skenderbeg Legija" i "Crnogorska Vojska" pod zapovjedništvom pukovnika Agrama.

U prvo vrijeme bilo je zamišljeno, da bi IX. Divizija pod zapovjedništvom pukovnika Pletikose te dijelovi VII. Divizije generala Domanika sačinjavali dio moga Zbora, ali je onda na moj prijedlog u Glavnom Stanu Poglavnika formiran jedan novi zbor, na čelu s generalom Herenčićem, za pothvatno područje kordunskog i ličkog prostora. Plan se stalno mijenjao te je nakon jedne kombinacije odlučeno, da se XI. i XIII. Divizija, kojima su zapovijedali general Brozović i pukovnik Aleksić, uklope u centralni (ili) II. Zbor. Na kraju je odlučeno, da ove dvije divizije, zajedno s X. Divizijom pukovnika Kuraje, poznatog junaka, koji je prošao cijelu Bosnu, a pod glavnim zapovjednikom generala Herančića, budu desno krilo naše Zvonimirove Linije sa sjedištem u Karlovcu. Taj je zbor trebao prikupiti i sve snage, koje su se nalazile na jadranskom i ličkom prostoru, a sada se povlače prema Sušaku i općenito prema sjeveru.

Zamišljeno je bilo, da bi ove linije na bazi I., II. i V. Zbora prihvatile i apsorbirale snage III. i IV. Zbora, koje su se pod zapovjedništvom generala Gustovića i Metzgera nalazile u području Ivanograda, odnosno Dvora na Uni. To je bio strateški plan Zvonimirove Linije u svom prvotnom nacrtu. Sada se odlučivalo o tome, dali da se brani Hrvatska Država na tom prostoru do zadnje kapi krvi ili da se povučemo na zapad. Na sjednici Glavnog Stana Poglavnika od 1 svibnja 1945. godine konačno je prihvaćen plan povlačenja prema zapadnim saveznicima. Time je cijeli plan, kojeg sam ja bio izradio na Ivan Planini uz stvaranje HRVATSKOG NARODNOG ODPORA bio totalno uništen.

(Nastavlja se) Otporaš/kamenjar.info

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/zasto-zato-uz-20...cetvrti-4-dio/>, Kamenjar

01-09-2015 16:22#592

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

Tko su Kulenovići?

E DOBRO, AKO SU TI STUKLI "U", JA TI ŠALJEM DRUGO, (piše Maks Luburić Ljubušaku Blagi Nižiću u...

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/druga-obljtnica...zvonka-busica/>, Kamenjar

01-09-2015 18:51#593

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ZAŠTO?..ZATO!.. UZ 20-GODIŠNJICU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA (četvrti (5) dio)

piše: general DRINJANIN (OBRANA br. 5/6 1963. strana 2.)

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/?s=Za%C5%A1to+zato>, Kamenjar

Kada je bilo određeno, da se snage Otpora povuku s položaja - a to je bilo nakon povlačenja s Ivan Planine - postojala je još nada, da će se braniti Zvonimirova Linija, ali je stvarno put prema zapadu bio već započeti i predaja zapadnim saveznicima planirana. Naši saveznici, naravno, nisu imali drugi izbor, nego ići s nama u dobro i zlo. Pisat će se još o pojedinostima, a ovog časa želim samo napomenuti, da su naši saveznici - Mađari, Makedonci, jedan dio Crnogoraca, pa čak i neki Srbi itd. - bili spremni s nama i pod našim vodstvom sudjelovati u otporu i, kad bi za to došlo vrijeme, započeti otpor u njihovom zemljama. Našu su saveznici s nama i na povlačenju dijelili našu vojničku sudbinu.

Zašto je odlučeno, da se povučemo?

Hrvatska je bila u ratu sa svjetskim komunizmom na strani europskih protiv komunističkih snaga, predvođenih po Njemačkoj. Taj smo rat izgubili, jer su ga izgubili naši saveznici na Ruskom Bojištu. Sovjeti su taj rat dobili, zahvaljujući Americi i Engleskoj, koje nisu bile komunisti, ali su pomagale ruski i Titov komunizam na našem državnom području. Tako smo silom prilika postali ratni neprijatelji Amerike i Englezke.

U ratni plan Saveznika bila je uključena i likvidacija Hrvatske Države. Mi smo još krajem 1944. godine sa sigurnošću znali, da je između Zapada i Sovjeta napravljen ugovor o interesnoj podjeli "jugoslavenskog područja". Tu je bila naša propast, ali i nada, da će zapadni saveznici, braneći tih svojih 50% prava utjecaja u Jugoslaviji, braniti Hrvatsku, koja kulturno, vjerski, gospodarski i geografski predstavlja tih 50 procenata. U toj nadi je, međutim, bio začetak naše propasti, bar sa stanovišta Hrvatske Vojske. Samo zahvaljujući toj nadi ispraznili smo područje, koje smo još čvrsto držali u ožujku 1945., i odlučili se na povlačenje prema Zvonimirovoj Liniji.

Rekli smo, da je na sjednici Glavnog Stana Poglavnika od 1 svibnja 1945. donesena konačna odluka za totalno povlačenje put zapada. To ne znači, da se već prije s tom činjenicom nije ozbiljno računalo. Vršene su čak i vojničke pripreme u tu svrhu. Može biti, da će povjesničari jednom taj odsudni sastanak Glavnog Stana Poglavnika prozvati "krajem kraja", odnosno, toga dana izdana je zapovjed, "da se više ne čeka".

To "da se više ne čeka" sadrži bitan dio naše Bleiburške Tragedije. Tako dugo, dok smo vjerovali u bar teoretsko postojanje Hrvatske Države s glavnim gradom Zagrebom i polukrugom na obrambenom položaju Zvonimirove Linije, te bilo kakvog sigurnosnog "hinterlanda" (**pozadina, zaleđe, mo**) na Slovenačkom području, još uvijek se je moglo govoriti ne samo o mogućnostima ponovnog osvajanja našeg područja pomoću vojničke koncentracije i snaga Otpora u našim šumama i brdima i u dogovoru s podzemnim snagama susjednih naroda, nego se je moglo računati na potpuni spas Hrvatske Države.

Zato razlikujemo sve prethodne mjere priprema od konačne zapovjedi od 1 svibnja 1945. kada su s onim "da se više ne čeka" uništene sve nade.

A što se je moglo očekivati u ta vremena?

Mogla se je očekivati bilo kakva stabilizacija na Istočnom Bojištu - koje zovemo tako, jer smo se privikli, iako je to Istočno Bojište geografski počivalo duboko u našoj pozadini, već na tromeđi između Austrije, Hrvatske i Mađarske, dale 500 kilometara od našeg Srijemskog Bojišta. Mogli smo očekivati i jedan posebni ugovor o miru između zapadnih saveznika i njemačkog Wermachta. Ne smije se zaboraviti, da je njemačka vojska takav mir nudila uz najveće žrtve po njemačko državno područje. Danas Njemačka slavi one generale i pukovnike, koji su vršili atentate na Hitlera i spremali prevrat nacističkog režima. Svaki dan je više onih Zapadnjaka, koji žale, da je onda Nijemcima nametnuta neodložna kapitulacija. Sigurni smo, da svi odgovorni činbenici žale svoje tadašnje odluke, jer je komunizam, zahvaljujući tim pogrešnim odlukama, postao veoma velika opasnost u Europi; zahvaljujući toj činjenici, otkrilo se je, da ugrožava slobodu Amerike i cijelog Zapada.

Nastavlja se.

01-09-2015 21:42#594

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAŠTO?..ZATO!.. UZ 20-GODIŠNJICU HRVATSKOG NARODNOG ODORA šesti (6) dio) Kraj ovih opisa ZAŠTO?..ZATO!..

piše: general DRINJANIN (OBRANA br. 5/6 1963. strana 2.)

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/?s=Za%C5%A1to+zato>, Kamenjar

U tu mogućnost posebničkog mira vjerovalo je i Veliko Fašističko Vijeće u pobuni protiv Mussolinija, vjerovala je Mađarska admiral Hortia, vjerovala je Rumunija kralja Mihaila i mnogi drug na svom mjestu i na svoj način. Prema tomu hrvatsko političko i vojničko vodstvo imaju je pravo računati s tom činjenicom.

Da je do toga došlo, mi smo još uvijek osiguranim zaleđem mogli otpočeti osvajanjem hrvatskog državnog područja s naših 17 divizija, koncentriranim na jednom bogatom području sa Zagrebom u posljednji, te osloncem na Saveznike na Rijeci i na Engleze i Amerikance u dijelu Austrije. To je još uvijek bila jedna strateška mogućnost.

Istina, mi smo još za vrijeme likvidiranja Vokić - Lorkovićeve puča znali, da su bili propali svi pokušaji, da dođemo do ozbiljnih pregovora sa zapadnim saveznicima, ali to ne znači, da takvih mogućnosti nije bilo.

Mi smo, kontrolirajući srpske veze između Glavnog Stana Draže Mihailovića i njihovih centara u Beču i Istri, imali stanovitog uvida u njihove nade, što je potkrijepilo i našu nadu u ostvarenje tog posebnog (**zasebnog, mo**) mira, iako su četničke nade bile jugoslavenskog i velikosrpskog karaktera, ali ipak u biti protiv komunističke.

Kada je konačno rečeno "da se više ne čeka", bile su povučene još neke preostale koncentrirane snage za Otpor i uvrštene u povlačenje. Nu, ni ovdje nije moguće ustanoviti datum. Tako, na primjer, jedna jaka grupacija Crne Legije pod zapovjedništvom pukovnika Sudara imala je od mene analogno, da se zadržava na bosanskoj strani Broda, ali je za vrijeme moga puta po srednjoj Slavoniji bez moga znanja dobila nalog, da sve svoje snage povuče s drugu stranu Save. Htio sam time reći, da su prevladavali kriteriji prema vijestima, koje je naša Vlada imala o događajima u svijetu.

Odluka od 1. svibnja uništila je svaku nadu u bilo kakvo spašavanje Hrvatske Države. Ostala je bila još nada u zapadne saveznike i budućnost.

I baš radi tih nada, koje su bile duboke i opravdane, žrtvovali smo Staljinovu ponudu, da očuvamo Hrvatsku Državu na strani Sovjetskog Saveza. Bili smo dobili i konkretne prijedloge.

Napuštajući Hrvatsku, mislio sam na moj zadnji razgovor s kardinalom Stepincem i, makar zvučalo paradoksalno, (**čudnovato, mo**) na razgovor s Andrijom Hebrangom, vođom hrvatskih komunista, s kojim sam dugo razgovarao prije, nego smo ga predali srbokomunistima.

Zvučile su mi u ušima riječi kardinala Stepinca, da o sudbini hrvatske vojske ne pravimo iluzija, a ni o sudbini Andrije Hebranga, koji mi je prije njegove predaje partizanima rekao, da će postati mučenik Hrvatske prije, nego ja. (**Konačno sam pronašao izvornu izreku generala Luburića što mu je Andrija Hebrang rekao prije puštanja na slobodu i predaje partizanima: "...DA ĆE POSTATI MUČENIK HRVATSKE PRIJE, NEGO JA..."**. Izvor: "OBRANA" br. 5/6 1963., st. 2., mo. Otporaš.)

Analizirajmo sada naše mogućnosti spašavanje Države, makar i uz neke osobne žrtve, na strani Staljinove Sovjetske Unije, a na osnovu Staljinove ponude, te naših dodira s manjim Ruskim vojničkim čimbenicima na Dravi i na osnovu onoga, što smo znali o dodirima Nijemaca s partizanima, intigrirajući Rusa.

Zašto nismo spasavali Državu na strani Sovjetskog Saveza?

(Nastavak u narednom broju) - Kraj ovih opisa. Prepisao Mile Boban, Otporaš.

(Vrlo žalosno i još više nama danas nepoznato zašto general Drinjanin nije nastavio sa ovim svojim vrlo povijesnim opisima kako je napisao: **"Nastavak u narednom broju"**. Po ovim opisima se olako može zaključiti da je tadašnji general Maks Luburić bio jedan od glavnih sudionika svih tih

povijesnih zbivanja završetka rata i nestanka Nezavisne Države Hrvatske. S ovim nedovršenim opisima **ZAŠTO?..ZATO!..** mnoge dogodovštine vezane uz Odluku Vlade NDH i Glavnog Stana Poglavnika za povlačenje prema zapadu, će ostati za dugo vremena nepoznate svima. Otporaš.)

02-09-2015 04:09#595

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO GOSPODINU DR. STJEPANU HEFERU

Piše: general Drinjanin.

OBRANA, br. 12/12, ožujak-travanj 1964., strana 4

Gospodine doktore!

Gornji klišej govori sam za sebe. Radio se o jednoj od mnogih grupa Hrvata u svijetu, koji politički pripadaju HOP-u, čiji ste Vi predsjednik i Vođa, - ali u isto vrijeme osjećaju se hrvatskim vojnicima i dado surađuju sa Otporom kao osnovnim nukleusom (**jezgra, srž, bit, mo**) Hrvatske Vojske u stvaranju i nosiocem vojno-revolucionarnog otpora u domovini.

U gornjoj grupi (**Radio se o tridesetak potpisa, članova organizacije Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP, nastavak Ustaškog Pokreta, kojeg su potpisali u grade Malmo, Švedska, 14-XII-1963.godine i poslali predsjedniku HOP-a Stjepanu Heferu i general Drinjaninu s molbom da se sastanu i porade na hrvatskoj slozi i zajedništvu. Mo. Otporaš.**) ima starih i mladih vojnika, koji prihvaćaju base Otpora, tj. da se može pripadati bilo kojoj hrvatskoj političkoj skupini, ali i svojoj hrvatskoj vojsci. Među gornjima ima i grupa mojih starih vojnika, pa i takovih, koji su bili sa mnom u hrvatskim šumama i brdima nakon 1945. godine. Jedan od ovih Karduma je rođak onoga Karduma kojega sam ja na svojim rukama iznio iz borne u Kozari (Prosari, blizu Stare Gradiške) kada je bio ranjen i ako sam i sam bio ranjen u nogu. Htio sam reći, da oni znaju da ja nisam ni izdajnik, ni kukavica, ni mnogo toga što mi novine Vašeg Pokreta prišivaju. (**Poslije razlaza Poglavnik/Luburić 1956. godine, politika HOP-a je koristila svaku moguću priliku za ocrnjivanje, klevetanje i blaćenje istaknutih hrvatskih boraca NDH, poimenice Maksa Luburića, Srećka Rovera i drugih, ponajviše onih koji su se usudili tražiti nove putove, nove ciljeve u borbi za ponovno oslobođenje Hrvatske. Bio sam član Hop-a sve dotle dok me nisu izbacili, a izbacili su me onda kada sam počeo zagovarati slog i jedinstvo svih Hrvata. Mo. Otporaš.**) Ti mali ljudi, osim toga, vjeruju, da sam bio dobar general i da mogu koristiti Domovini kao takov.

Ovi mali ljudi ponekada imaju velikih misli. I kratkih, jasnih i jezgroviti. Oni vela: sastanite se sa g. Heferom i mislite na slog! I ja sam voljan na oboje.

Vi ste, g. doktor, uvijek bili poznat kao čovjek sklon razgovorima. Mi znamo da niste krivi za mnogo toga što se je dogodilo u zadnja vremena. Mi vjerujemo u Vaše ljudsko i hrvatsko poštenje. Nas ne zanima kompleks oporuke. (**Teško će se ikada moći izmjeriti gorčina i težina svađa u hrvatskoj političkoj emigraciji oko te PROKLETE OPORUKE koju je, navodno, pri umiranju Poglavnik ostavio i kojom je opunomoćio dra. Stjepana Hefera kao Poglavnikova nasljednika i predsjednika Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta, HOP. Hrvatski povjesničari će imati pune ruke**

posla za pronaći ISTINU te oporuke. Mo. Otporaš.)

Mi prihvaćamo činjenicu, da Vas Pokret, kojem ste na čelu, smatra svojim Predsjednikom. Mi bi razgovarali i sa drugim, ako organizacije HOP-a stave drugog Predsjednika. Živimo u doba kada je potrebno gledati stvari jednostavno. Doživljavamo suton ideologija. Ja sam od najranijeg djetinstva, tako rekoć, bio Ustaša. Nu moje Ustaštvo je, kao i stotine tisuća boraca bilo jednostavno, kao one gripe iz Malmo, Švedska, ili stotine grupa u svijetu, pa i hrvatskog naroda. Tko je od nas vodio računa o ideologijama, tko danas vodi računa u svijetu? To je roba za export, koju se ne troši kod kuće osim da se vitla neuke i fanatike u korist jedne političke akcije. Nitko Vama ne može nijekati prava da vodite politiku, ni meni, da se bavim vojničkim pitanjima. Nije važno šta misli o Vama ili meni netko iz vana, niti je važno šta je tko o nama mislio jučer. Važna je Hrvatska. **(Tu smo, generale!. Mo.)** Nećete mi nijekati da sam jedan život za nju proveo, niti ću ja Vama nijekati tu hrvatsku kondiciju. Razgovaraju dojučerašnji ratni, ideološki, nacionalni i osobni neprijatelji, a Vi i ja to nismo nikada bili. Vi ste naslijedili jedno stanje, **(Ustaški Pokret, mo)** ali to pripada našoj prošlosti. Treba misliti na budućnost.

Pri Vašoj odluci, molim Vas, nemojte se vraćati na prošlost, na to što je u svoje vrijeme rekao i napisao Poglavnik, ili netko drugi u Njegovo ime. **(Ovdje general očito misli da je oporuka "falcifikat", mo)** Ja imam 5 kila korespondencije sa Poglavnikom, **(što bi to sada bilo interesantno vidjeti. Mo)** i imam pisma, poslanih sa njegove adrese, pisanih na istoj mašini i njegov potpis nije isti, kao na drugim pismima, kada ih je zaista On pisao. Imam po stručnjacima i notary ovjerovljeno svjedočanstvo da se radio o istoj mašini, ali da je potpis pisan rukom jedne gene. Tko je proveo jedan život uz Poglavnika taj je morao poznavati njegov stil, upotrebu riječi, turcizme itd. i ja sam znao uvijek kada je On sam pisao, ili su drugi pisali. Kasnije je to sve bilo po drugima upotrijebljeno i onda je postavljeno pitanje prestiža: Poglavnik je rekao, i stvar gotova. Nu i kada bi bilo, to je prošlost. Hrvatska od nas očekuje nešto više nego to. Vi ste atari politički radnik. Preživjeli ste i Radićevu poruku: nikad više u Beograd! Pa se je išlo u Beograd!

U svoje vrijeme Vi ste bili zato, da se razgovara sa partizanima u Slavojini. Neki su na sjednici Glavnog Stana tražili da Vas strijeljamo. Vaš je, mislim, rođak pukovnik Štir, i blizu Vas je **(jer su u to vrijeme dok je general Drinjanin ovo pismo pisao obadvojica živjela u Buenos Airesu, mo.)** i može o tome govoriti. Vi ste bili pristaša da se razgovara sa Mačekom 1945. g., i oni će snositi odgovornost, i sa jedne i sa druge strane, koji su to odbili. Vi ste bili pristaša da se razgovara i sa drugim hrvatskim skupinama. Znamo poteškoće sa kojima se borite. Mnogi su iz HOP-a isključeni, mnogo ih je u predsoblju: čekaju dali će biti isključeni, ili da idi sami. Nikome nije u interesu da se HOP uništi i oslabi.

Sandor Petofi, mađarski pjesnik je u svoje vrijeme pjevao, da bi i **ocoubicama** trebalo oprostiti i uvrstiti ih u borbene redove protiv Austrije (možda i protiv Hrvata). Ne može se uvijek pljeskati onima koji najviše dreče. Vi ste odgovorni ne samo za ono što Vi učinite, nego i za ono što se čini u Vaše ime, kao što sam ja odgovoran za mnogo toga što sam saznao tek u emigraciji i nakon 20 godina. Ja sam patriot i nikada neću učiniti nešta što će koristiti neprijateljima, a škoditi stvari.

Mogao bih ja u fotokopijama objelodaniti pisma Poglavnika i drugih, kao na pr. Džaferbega Kulenovića, koja su pisma vlastoručno i osobno, i onda bi mnogo toga drukčije izgledalo. Sve je to dobro pohranjeno i na sigurnom mjestu. **(Pitanje se sada postavlja hoće li ikada i kad bi to moglo biti da Vlada Republici Hrvatske, predsjednica Kolinda Grabar Kitarović, službenim i diplomatskim putem, u ime istine i hrvatske povijesti zatraži kod španjolskih vlasti svu pismohranu hrvatskog generala Vjekoslava Maksa Luburića. To se mora ostvariti, prije ili kasnije, ali čim prije to bolje. Mo. Otporaš.)**

Mi životarimo na ovom svijetu mnogo puta, da ni sami ne znamo odakle smažemo snage, jer živimo

za povijest. Zato treba gledati na ono što možemo učiniti. Poglavnik je razgovarao u svoje vrijeme sa Pašićem, Radić je napravio prijateljstvo sa Pribičevićem, a u emigraciji je Poglavnik razgovara sa Stojadinovićem. Nema, dakle, razloga, da Vi ne razgovarate sa onima, koji su se pošteno i junački borili za Hrvatsku.

Za završiti ovo pismo ponavljam Vam riječi kardinala Stepinca, koji mi je rekao na zadnjem sastanku i oprost: ništa nas ne dijeli, a spaja nas Bog i Hrvatska! Nama nije cilj rastakati HOP., nismo politička stranka, ne borimo se za nikakva politička nasljedstva. Jednostavno: ljubimo Hrvatsku i želimo ju osloboditi.

Vi imate riječ. Srdačno i bratski Vas pozdravlja odani Vam.

general Drinjanin.

(Eto, čuli smo, ili pročitali Otvoreno pismo predsjedniku HOP-a dru. Stjepanu Heferu. Koliko mi je poznato, a to znam jer sam iz blizine pratio, da dr. Hefer nikada nije na ovo generalovo Otvoreno pismo odgovorio. Neka i ovo Otvoreno pismo generala Drinjanina bude jedan dio povijesti hrvatske iseljeničke političke emigracije. Ovo Otvoreno pismo je tada bilo za hrvatsku političku emigraciju kao dans Otvoreno pismo predsjednici RH ili predsjedniku Vlade RH. Sve u svoje vrijeme i sve **U ODRAZU VREMENA!** Mile Boban, Otporaš.)

02-09-2015 15:31#596

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

USTAŠKA BIBLIJA IMA SAMO ŠEST RIJEČI: "MOJ BOG, MOJA DOMOVIN, MOJA OBITELJ!"

Piše: general DRINJANIN

13. studenog 1963.

Dragi Ante! (Ante Kršinić (1917-1995) Korčulanac, generalov suradnik, kojem je u ovom pismo rekao: **"...JER POGRIJEŠKE ĆE SE PLAĆATI GLAVOM..."** Velika je šteta da se ovo **pismo kojeg je general pisao kao OKRUŽNICU ne nalazi u knjigi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA".** . mo.)

Šaljem ti ovo s molbom da učiniš što je u Tvojoj snazi! Poslao sam i Šoli (Filip Šola iz San Jose i Bošković iz Los Angelesa, mo) u Californiju. Za Božić dolaze Erić (Rudi Erić Pročelnik Vanjskog Fronta Hrvatskog Narodnog Otpora, Ivan Precela Pročelnik Bleiburškog Odbora za istraživanje bleiburških zločina, napisao knjigu na engleskom OPERATION SLAUGHTERHOUSE, prevedena na hrvatski HRVATSKI HOLOKAUST II, Zagreb 2005, mo.) i Precela ovamo na sastanak, gdje ćemo odlučiti početak borbe. Ako si u stanju platiti put, dođi, ako ne pomozi bar nešto Rudiju i daj mu Tvoje mišljenje za taj sastanak. Grlj te Tvoj Maks.

(Napomena: Ovo je napisano rukom gore na desnom uglu pisma prve stranice. Kako se vidi po datumu 13, studenoga 1963., a zna se da se je prof. Ivan Precela oženio sa Španjolkom drugi dan

Božića, tj. 26 prosinca 1963., a za vjenčanog kuma bio mu je Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin. Ja ću u ovom kao i u drugim pismima nadodati neka pojašnjenja kako bi izvukao iz zaborava neke nepoznanice koje smatram da bi mogle nadolazećim hrvatskim pokoljenjima pomoći za bolje razumijevanje ovog pisma. Hvala na razumijevanju. Otporaš.)

Dragi brate!

Ovakvo pismo šaljem na najuži krug naših povjerenika, kojima se ima zahvaliti, da imamo tiskaru i da smo mogli u zadnje godinu i pol dana izdati jednu vojničku reviju, kakvu nema ni mnogo slobodna i jaka zemlja, a sigurno ni jedna emigrantska skupina. Osim milijune letaka, koji su došli u svaki kraj zemlje i domovine, tiskali smo i list "Obrana" (Novina, Glavno glasilo HNO "OBRANA" prvi broj je izišao na Novu Godinu 1963., mo) kad se za to ukazala bezuvjetna potreba, a to je nakon atentata u Bonu. (Za podsjetiti je da je jedna skupina Hrvata, njih 26, u Mehlmu, Njemačka, razbila jednu skupinu jugoslavenskih Udbaških agenata, koji su se krili pod pokroviteljstvom "Jugoslavenske Trgovačke Misije" pri Švicarskom konzulatu, jer tada, u to doba, Njemačka nije imala diplomatske odnose sa Jugoslavijom, mo.) Htjeli smo braniti naše ljude, jer smo razumjeli, da pred svjetskim javnim mnijenjem treba braniti te ljude i Hrvatsku. U zadnjoj "Obrani", a i u "Danici", izišao je popis darovatelja, a i osim toga jedan prilog od 500 dolara, koji nije izišao i još jedan ček od 300 dolara, kojeg je brat Stipe Šego meni poslao, a ja ga poslao Batušiću, (Krunoslav Batušić pukovnik HOS-a i istaknuti član HSS-a, uski i iskreni generalov suradnik, mo) iz čega ste mogli zaključiti, da je krug prijatelja "Drine" sve u svemu doprinio dva puta više u sredstvima, nego sve ostale hrvatske grupe, stranke, odbori i organizacije skupa. (Novina "Obrana" br. 7-8, srpanj-kolovoz 1963., st. 4 donosi taj doprinos ovako:

" radi velikog broja optuženih, njih 26 na broju, morali smo uzeti petoricu branitelja. Prema službenim troškovniku pripada im honorar od 20.000 DM svakom pojedincu ili 100.000 za svu petoricu. To je golema svota, koje Zajednički Odbor nema na raspolaganju. Ustanovljeno je, da su do sada stavljeni na raspolaganje Zajedničkom Odboru, izravno odvjetnicima, ovi iznosi:

Krug prijatelja Drine ... 10.500 DM
 HOP. Domobran (dr. Kukulja, A. Kovačević, L. Rukavina 4.000 DM
 UHNj. (M. Rukavina, N. Kulenović)... 2.000 DM
 Hrvatska Socijalnima Služba 2.100 DM
 Hrvatsko Križarsko bratstvo 2.000 DM
 HNO (dr. Branko Jelić) 450 DM

 Ukupno 21.450 DM"

Moja opaska, Otporaš)

Ne treba vam nikome reći, da smo mi, t.j. ljudi "Otpora" kadri izvesti mnogo toga, zahvaljujući eliti, jer sve što smo napravili, samo je i jedino djelo vlastitih snaga. To su problemi koje mi ne možemo iznositi masi, koja vjeruje, da nas financira ovaj ili onaj saveznik ili, možda, da negdje ima neki nepresušivi izvor, odakle grabimo. Eno Rajić, (Vlaho Rajić, istaknuti član HSS, napisao knjigu SAVEZNICI I N.D.H, dokumenti iz Švicarske, Buenos Aires 1960., mo) u svojoj "Slobodnoj Riječi" piše, da general Drinjanin raspolaže s ogromnim novčanim sredstvima. Ja vjerujem, da ste svi vi suglasni sa mnom, da je bolje da svi oni vjeruju onako, kao što to izgleda, da smo moćni i da se spremamo za velike događaje, nego da kažemo, da samo nas nekoliko držimo dušu u svemu tome svojim vlastitim primjerom i žrtvom. Kad je brat Prcela i drugi koji su prije ili poslije njega došli, vidjeli našu malu tiskaru, rekli su, da je to čudo, da smo uopće mogli napraviti ono što smo napravili. Da, bilo je čudo jedne šake ljudi, gdje je svaki učinio više, nego je možda mogao i smio.

Nisam još odlučio, da vam dadem potpunu sliku pozadine svega onoga, što se u Australiji i savezno s onih 9 uhićenih u domovini dogodilo, (Ovdje se radi o Akciji "Oblak/Tolić" i devet Hrvata koji su u lipnju 1963. godine došli iz Australije u tadašnju Jugoslaviju dizati ustanak i revoluciju. O toj devetorici Hrvata general govori. Na svu žalost da nije uspijelo. Mo. Otporaš) ali ću to učiniti u vrlo kratko vrijeme. Još jednom se je dokazalo, da smo bili na pravom putu, jer niti smo se začaurivali u političko i stranačko izživljavanje, čekajući kako vele bolja vremena, a niti smo nasjeli udbinim agentima da nas otpremaju pod vješala pod glup i nepotreban način. Dokazalo se, da je moja ideja o školi gdje treba odgajati voditelje revolucije, bila jedino ispravna i danas mi to priznaju i oni, koji to još jučer nisu htjeli priznati. Bezuvjetno je potrebno suprostaviti se komunističkoj i jugoslavenskoj tvorevini našom revolucijom hrvatskom i zato se je potrebno spremati. Uхватiti se u koštac sa organizacijom kakova je komunistička partija, znači odgojiti nove kadrove, koji će se sastojati od rijetkih preživjelih od stare garniture i od novih, ali na ozbiljnoj, stručnoj i profesionalnoj bazi. To je jedini način, ako se nećemo izgubiti kao magare u magli, čekajući bolja vremena ili milost Božju. A da se to može dogoditi treba mnogo tona novog papira napuniti sa zdravim idejama i sa dobrim ciljem.

To se pak ne može iz jedne tiskare. Posjeti mnogobrojnih hrvatskih javnih radnika ovog ljeta i jeseni sve do najnovijih, o kojima ću vam isto posebno pisati, dokazuju, da je elita hrvatske emigracije nas shvatila i samo u nama vidi rješenje. Brat D. (Po mojem osobnom mišljenju ovaj brat "D" bi mogao biti dr. Dabo Peranić, jer mi je poznato da je on bio više javnosti i među Hrvatima poznat kao Dabo Peranić, nego kao dr. Miljenko Dabo Peranić. Pošto smo skupa u istom poduzeću radili dr. Peranić i ja, ured do ureda, imali smo priliku svakog dana i svakog sata razgovarati o Hrvatskoj i pretresati svakodnevne dogodovštine u domovini i u emigraciji. Mo. Otporaš) o čemu ću vam posebno pisati, posjetio je u Evropi ili skoro sve što se može posjetiti među Hrvatima i taj veli, da je kod naših protivnika našao povjerenje, da su samo naše ideje solidna baza za sprovesti hrvatski ustanak. To su rekli i oni, koji inače lupaju po nama kao po staroj kanti ali u 4 oka priznaju, da smo poštteni, svjesni, pozvani. Takova je situacija i sa strancima. Zadnji ugovori između Amerike i Španjolske u izrazito protiv-komunističkoj Francovoj Španjolskoj pojačavaju našu poziciju. Trebalo je dakle ili razvijati se ili ići natrag i umrijeti. Oni koji su se radovali, da ćemo se umoriti i ugušiti u našim mukama, u našem znoju i poteškoćama, prevarili su se, jer mi smo odlučili tek sada poći jasno u dva paralelna pravca, ali s novom dinamikom i sa iskustvom sa australskom grupom. Tako:

1.) Sprovesti bezuvjetno moj stari plan o školi, za što imam sve uvjete. Treba izobraziti nove profesionalne revolucionarce i predvodnike, koji će se znati othrvati Udbinim i drugim organizacijama. Sačekati plodove, koje će nam ovdje bezuvjetno dati nova španjolska situacija i naše veze s borbenim islamskim protukomunističkim organizacijama u svijetu. (Ovdje treba, nakon pola stoljeća od kada je ovo Okružno Pismo pisano, nešto pojasniti, a to je da je 1962. godine kraljevina Jordan priznala Hrvatsku Državu Dekretom Njegovog Veličanstva kralja Hasimijske Jordanske Kraljevine HUSEINA I., brojem 1404/10/12. od rujna 1962. godine, kojim je priznato pravo hrvatskog naroda na slobodu, nezavisnost i vrhovništvo u svim svojim povijesnim i narodnosnim granicama. Vidi DRINA br. 7-9 1962., koja je posvećena Kralju Jordana Huseinu I., mo. Otporaš) Ako Amerika neće pomagati hrvatsku revoluciju, nije potrebno da budemo neprijatelji Amerike, ali nije potrebno ni da pokleknemo pred raznim varijantama internacionalnog komunizma. Mi imamo konkretna obećanja, nećemo reći nekih država, jer su države sastavljene od raznih tendencija, nego ćemo reći od elemenata u raznim državama, koje nas hoće i mogu pomoći. Zato je potrebno, da pred te prijatelje i hrvatski narod idemo s jednom vodstvenom ekipom, koja neće raditi ono što su radili dosadašnji amateri iz Rima, (po svoj prilici se misli na Miroslava Varoša i Krunoslava Draganovića, jer su oni tada u veliko mutili redove hrvatske emigracije sa svojom, tj. njihovom organizacijom Hrvatski Demokratski Odbor, skraćeno, HDO, mo. Otporaš) Munsteru (grad u Njemačkoj gdje je djelovala jedna skupina sumnjivih Hrvata, mo.) Sydneya i t.d. Ja nisam mogao prije javno osuditi sve te pokušaje, ali sada mogu. Ja ću vas o svemu tome posebno obavijestiti i tražiti od vas glas povjerenja radi onih u Otporu, koji ne htjednu poslušati razumni i

energični stav, nego budu nasjedali agentima Udbe, koji im pričaju, kako ih narod jedva čeka i da samo treba baciti šibicu, pa da će gorjeti sva Hrvatska. Ja ću tražiti od vas glas povjerenja, jer onakvim otporašima nema među nama mjesta, jer onog časa kad se uhvatimo u koštac s Udbom, pogrješke će se plaćati glavom.

2.) Ne samo da naša tiskara predstavlja jednu od glavnih točaka i ishodnica za našu borbu u budućnosti i da ju ne treba likvidirati kako su neki naši vatreni otporaši pred kratko vrijeme govorili, nego baš sada ja sam odlučio nakon savjesnog dogovora sa mnogim od vas, da pojačamo potencijal tiskare. Samo preko tiskare možemo doći do naše elite u emigraciji i domovini, samo preko nje možemo izgraditi nove borbene i nove državotvorne kadrove i samo preko tiskare možemo doći do svjetskog javnog mnijenja. Mnogi ste vidjeli šta je u svijetu napravila jedna bleiburška knjiga i šta znači jedna "La Croatie", (Novina na francuskom jeziku koju je pokrenuo dr. Miljenko Dabo Peranić u ime HNO. Igor, sada pok, Buljan i ja smo mu u tom napornom i nezavidnom poslu mnogo pomagali u prijevodu i drugim potrebama. Mislim da je izišlo samo 6 brojeva i uslijed pomanjkanja sredstava, ta jedina i vrijedna novina na fransuskom jeziku je prestala izlaziti, mo. Otporaš.) kada je dobiju 119 diplomatskih predstavnika svih zemalja svijeta. Bez obzira na to šta misli časovita američka administracija, dokazalo se je, da smo ipak doprli u sve krajeve svijeta sa našim optužbama protiv Tita. Mogu vam samo reći, da smo dobili službeno odobrenje ovdje, da možemo ići sa Hrvatskim Crvenim križem i danas svakom od vas šaljem jedan primjerak lista "El Espanol", da vidite kako taj list, kojeg tiska španjolsko ministarstvo za propagandu, misli i piše o Titu. Nećete svi znati španjolski, ali je dovoljno pročitati naslov preko cijele stranice tog službenog španjolskog lista, kako Tito financira onu lopovsku rabotu u Rimu i to sa milijunima dolara, koje je on od Amerike izvukao tobože za pomaganje sirotinje unapređenje ekonomije. Dokazuje to još i to, da ovdje koegzistencija nije uhvatila maha, (Baš u to vrijeme i tih godina vladala je jedna velika utrka oko takozvane političke koegzistencije, što će reći uzajamne suradnje država sa protivnim osnovnim pogledima na državno uređenje između kapitalističkih i socijalističkih, čitaj komunističkih zemalja; kao što je danas utrka protiv terorizma i Al Quad-e, mo. Otporaš.) nego da je time general Franco navijestio rat Titu.

Sada je na nama, da na 6 glavnih jezika svijeta i u okviru međunarodnog Crvenog Križa dignemo optužbu protiv Tita i dokažemo svijetu, da smo mi Hrvati državotvoran i dostojan narod. Dosta bi bilo vidjeti ono što je dr. Jelić govorio na hamburškoj televiziji o nama ili što HOP i drugi još danas govore i pišu o nama, pa da nam bude jasno, da moramo imati svoj tisak. Da smo počeli jednu ozbiljnu borbu, bili bi prvi Hrvati, koji bi nam zabili nož u leđa u stranom svijetu. Dosta je da vam kažem, da u Njemačkoj ima već oko sto tisuća Hrvata, koji su otrovani ili titovskim ili hrvatskim stranačkim tiskom, pa de se uvjerite, da pred te ljude moramo izići s poštenom propagandom, jer tih sto tisuća ljudi mogu ne samo biti odsudni za naš opstanak, nego dobiveni za hrvatsku stvar i mogu sutra predstavljati 10 hrvatskih divizija, mogu biti i naša ponudbena rezerva za izobrazbu profesionalne ekipe revolucionaraca. Opasnost je, da ti ljudi budu izgubljeni za Hrvatsku zato, jer im hrvatska emigracija nije mogla dati ni bratske riječi ni pametne ideje.

Eto zato smo odlučili, da rad naše tiskare pojačamo i kupili smo novi tiskarski stroj, čija je potencija 4 puta jača nego one dosadašnje. Kupili smo i nova slova. Mašina je već instalirana i sada specijalni radnik vrši probne vježbe. Preko te nove mašine i novih slova doći ćemo putem jednih popularnih i borbenih novina i putem masovne propagande, a onda ćemo oslanjajući se na tu dobivenu masu moći ići korak dalje. U tu svrhu već je predviđena i ekipa mladih na čelu s Bebekem, uzima stvar u Njemačkoj u svoje ruke, a to će značiti korak naprijed u našim planovima. Mi nismo sanjari i nećemo se dati varati smicalicama, kako 9.90 ili 900 ljudi iz Australije ili odakle drugdje može podići revoluciju. To je polagana, požrtvovana i svakidašnja krvava borba, koja će jednog dana dati rezultat. A dotle ostaje na nama starima i ta briga i ta čast, da održimo i podignemo ono, što smo do sada stvorili.

Zadnji događaji su dokazali, da su sve naše ideje bile ispravne i da su naši ljudi na ključnim položajima bili dorasli situaciji. Još jednom moramo se mašiti u vlastite džepove i poniziti se pred onima, kojima smo i do sada išli, jer ovog časa nemamo drugog rješenja. Ja znam, da je mnogima od vas dosta svega toga. Moga bih reći i ja to vama svima, ali ako smo svjesni toga, da radimo za budućnost i da se žrtvujemo jedinstveno u jednoj ekipi suradnika, moramo svaki na svojem mjestu izvršiti ono, što nam je moguće. Jedni će dati obol u krvi, drugi u svojim intelektualnim i fizičkim naporima, a treći u dolarima. Tražiti dolare je vulgarna stvar i do sada su to mnogi činili s manje ili više uspjeha, ali one dolare, koje je nas nekoliko uložilo u stvar "Drine", nisu izgubljeni ni duhovno ni materijalno. Oni se nalaze uloženi ovdje, a dali su hrvatskoj emigraciji i hrvatskom narodu jedini pravac u slobodu.

Brat Crnički u USA i brat Vlado (**Šimunac iz Toronta, mo.**) u Kanadi imaju već pakete dionica u posjedu. Treba, draga braćo, još jednom pokušati među ljudima i pokucati na vrata. Jedni su razočarani, ali nisu svi. Drugi su umorni, ali nisu svi. Kada naše ideje dođu do izražaja, a to će biti skoro, onda će biti mnogo pripadnika Otpora. Ali ako još netko hoće živjeti dostojno i ostaviti kosti u emigraciji u uvjerenju, da je učinio što je mogao za Hrvatsku, taj će nas pomoći. To su riječi Ante Došena, (**Ante Došen je sin prvog predsjednika Hrvatske Državne Vlade NDH Marka Došen, mo.**) a i mnogih drugih u zadnja vremena. Ja vjerujem, da će iz onog našeg odanog kruga Otporaša niknuti sredstva i za novu mašinu, koja skupa sa novim slovima i instalacijom vrijedi oko 3.000 dolara. Nije potrebno platiti sve odjednom, ali jest jedan znatan dio. Ne tražimo, dakle, milodare, nego da se otkupe dionice. To je novac uložen u nešta stvarnoga, što je tu i što uvijek predstavlja jednu relativnu vrijednost. Brat Prcela, Crnički, Vlado, Erić i ostali imaju dionice od po 10 dolara. Stavite se s njima u vezu i neka vam pošalju koliko želite, ali ako hoćete mi smo na zahtjev jednoga našega prijatelja tiskali nekoliko takozvanih VELIKIH DIONICA, čija je vrijednost 100 dolara. Nekoliko takovih dionica poslat ćemo vama nekolicininih i naravna stvar bez ikakve obligacije za vas, a vi onda ponudite prijateljima, koji mogu otkupiti ovakve velike ili pokušajte još jednom s dionicama od 10 dolara kod onih, kojima ovo pišem, pa kome je baš želja, može i sa nama izravno obaviti tu stvar. Glavno je ovog časa, da pokušate odmah, jer prispjele rate treba platiti i treba uložiti nešto u samo podržavanje tiskare - papir, marke, tinta i t.d. Kako i sami znate približava se Božić i Nova Godina i tada će biti još teže dobiti nešto, a prema iskustvu znademo, da je još gore poslije Nove Godine, kad ljudi još otplaćuju dugove slavljia.

U isto vrijeme mogu se obaviti izmjene privremenih dionica. Treba biti oprezan pri toj stvari, jer je bilo, nažalost, nekoliko povjerenika, koji su prodavali dionice, a nikada ih nama ni ikome obračunali nisu, pa se treba na razuman način uvjeriti o kome se radi i da ne bi mi sami legalizirali ovakve lopovluke manipulacije. Vi se među sobom uglavnom poznate, pa će biti dobro, da se prekontrolira izmjena privremenih dionica.

Mi za Božić imamo sastanak predstavnika Otpora sa raznih strana, i ako netko od vas može platiti putne troškove, taj neka javi pa ćemo se posavjetovati o našoj svestranoj akciji, koju nakon Božića punom parom provodimo na svim terenima. Drvo koje ne raste, osuđeno je na umiranje, a to se događa i sa organizacijama. Mi smo rekli, da smo prešli u "**Drugi Korak**" i u tom koraku ima mnogo toga za ispuniti. Ni u našim koracima nećemo preskakati tarabe, nećemo se ni opajati sa nadama o jurišanju na Beograd, nego ćemo kao savjesni i sređeni vojnici pripremati bitku, izgraditi plan na bazi onoga, što imamo. Ja vjerujem, da ću imati u rukama sve potrebne elemente, da vam do Božića mognem kazati naš definitivni plan. Nova "Drina" je gotova i vjerujem, da će za Božić stići na neka mjesta. Vama ću poslati avionski s molbom, da ju nikome vani ne pokazujete i ne dozvolite, da ide od ruke do ruke, jer znadete, da je onda kasnije neće biti moguće prodati. Cijena novog "Drini" je jedan dolar i ima 220 stranica i 110 novih klišeja. One velike "Drine" prema mišljenju većine vas nisu se mogle prodavati po 2 dolara, osim iznimaka, koje samo potvrđuju pravilo. Nas ne vode komercijalni interesi i ne želimo, da nam "Drina" leži neprodana.

Adresa Crničkog: Barbara Wajdich, 13314 Sherry Ave. Cleveland, 35, Ohio USA.

To toliko za ovaj čas.

Odani Vam Vaš Maks.

03-09-2015 00:28#597

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OD RADOSTI I VESELJA USTAŠKA SUZA ZA HRVATSKU

Bog! razi moj Franjo,

Šaljem ti nešto što sam sastavio za tebi i za sve Hrvate koji ljube i vole Hrvatsku. Čitaj i uživaj! Ovlaži svoje oči od veselja čitajući ovo kao što sam ovlažio i ja moje, osobito sada kada se diže spomenik prvom predsjedniku RH dru. Franji Tuđmanu u Kninu. Doći će vrijeme da će Hrvati s velikim veseljem i ljubavlju dignuti vječiti spomenik našem prvom Poglavniku Hrvatske Države, i još bolje **NDH** u sred našeg bijelog grada Zagreba i na granci **DRINI**, na ponos svim prošlim i budućim hrvatskim pokoljenjima. Veliki poZDrav tebi i svim tvojima. Bog! MB. Otpraš.

Najradosniji trenuci obnovitelja hrvatske slobode i nezavisnosti-

Zagreb, 9. listopada

Vedro talijansko nebo, vedrije i jasnije od djetinjeg oka. Proljetno sunce nekako veselije grije, sve pupa i oživljuje, u duše naših ustaša uvlači se neka tiha i skrovita radost, predosjećaj o velikoj bliskoj budućnosti, koja je na pomolu. Pokrajina Avellino, najdivniji kutak Italije: sunce, pjesma, cvijeće i dražest. Izgleda da se priroda natjecalo s ljudskim duhom, u obogaćivanju toga kraja i u tom natjecanju stvorila ono, što joj gotovo nigdje na kori zemaljskoj nije u potpunosti uspjelo. Bujno zelenilo okružuje sam gradić Avellino, a tamo prema jugozapadu vide se obronci tamnomrkog i jezivog Vezuva, kojemu se sučelice usidrio Napulj, jedan od najljepših svjetskih gradova.

U skromnom stanu u Avellinu sjede dvojica ustaških časnika i šute. Od vremena na vrijeme šutke se pogledaju i ništa više.

- Marko, što naši u domovini rade? Hoće li ona biti ubrzo oslobođena?
- Nadajmo se. Ja čekam svakim danom brzojavku od Poglavnika.
- Ne strahuj, brzojavka će pravovremeno stići, uzdajmo se u njega i Providnost.

Opet zašutiše. Lagani proljetni povjetarac leluja cvatuće jorgovane, koji neobično opojno mirišu, kakvi samo u Avellinu cvjetaju. U to se na vratima pojavi listonoša s brzojavkom. Srce naših boraca življe zaigra. Danas je utorak, 8. travnja, treba da se nađu još danas s ostalim drugovima u Napulju, a u četvrtak sa svima u Pistoji, gradiću sjeverne Italije. Brzo uzmu najnužnije stvari, kojih nije bilo Bogzna kako mnogo, i upute se na Avelinski kolodvor. Na putu do Napulja pridruži im se još desetak drugova. Svi su razdragani, jer znaju, da se Jugoslavija uplela u rat s osovinskim silama i

tako sebi potpisala smrtnu osudu, znaju da će iz te borbe izići pobjednicom i njihova sveta majka Hrvatska, za dobrobit koje im se nikakva žrtva ne čini preteškom.

Iz Napulja krenuše vlakom kroz srednju Italiju prema Pistoji, gdje su se imali svi sakupiti. Putovanje je bilo veoma ugodno, kakvo samo može biti u prvo proljetno doba u tom kraju Italije. Govori se veoma malo i to ono najnužnije, najpreče. Ta kako bi i govorili, kad je srce prepuno osjećaja, a duša i mašta već brode oranicama i poljima, šumama i vrletima oslobođene domovine Hrvatske? Tako im je meko pri duši. Znaju, da ne će naći sve uređeno i stišano, znaju da će morati prolijevati more krvi i žrtvovati mnoštvo života dok potpunoma ne oslobode okovanu domovinu i osiguraju joj mirniju i sretniju budućnost Sve to oni znaju i razmišljaju o tome, ali to ne može narušiti njihovo veselje, već ga naprotiv umnožava i uzveličava.

Na Veliki Četvrtak, oko pola dana, stigne njihov vlak na kolodvor u Pistoji. Na kolodvoru ih dočekaše neki ustaški časnici, stari borci, te dočasnici i ustaše. Tu se izrukovaše i izgriše sa starim drugovima i istomišljenicima, a zatim se uputiše u logor. Nije bilo vremena, a nisu imali ni volje za rasonodu, već se stali savjetovati što da se čini. Odmah im bi podijeljeno ustaško odijelo, kojega do tada nisu imali, te oružje i streljivo, kao i cjelokupna ratna oprema. Stvaraju se nacrti o možebitnom napadaju na Jugoslaviju, ako to ustreba, o pomoći braći, koja su najvećma ugrožena od neprijatelja.

Onda zapadoše u maštanja o onoj, koju već godinama nisu vidjeli, o onoj iz koje su bili protjerani i bačeni u daleku tuđinu da među stranim svijetom, koji ne pozna ni jedne riječi njihova slatkog jezika traže utočište i zaštitu. Je li se išta promijenilo? Jesu li one male, bijele kuće još uvijek iste? Jesu li prostrane livade još uvijek cvjetne; muču li goveda i bleje li ovce po pašnjacima? Čuje li se svugdje meka i živa hrvatska popijevka? Odzvanjaju li sure litice brda onim živim uzvicima i dozivanjem? Gori li još na očinskom ognjištu sveti kućni oganj? Njihova srca udaraju mahnitom radošću, a blaženi smiješak talasa se njihovim opaljenim licem. U to ih iz slatkog sanjarenja prene vijest: - Poglavnik dolazi! Poglavnik dolazi! Svi se ubrzo okupiše, da dočekaju svoga Poglavnika. Već su bili pridošli svi ustaše iz brojnih pokrajina Italije. Ukupan broj časnika, dočasnika i ustaša iznosio je 340 ljudi.

Poglavnik je došao kao uvijek ozbiljna i zamišljena čela, srdačno se rukovao sa svima i sa svakim prozborio dvije tri ljubazne riječi, osvrnuvši se na ove povijesne dane, koje upravo proživljavamo. Svi su pogledi bili uprti u njega, u njima se ljeskala ljubav i privrženost, a ujedno i straho-počitanje. Svima je bilo lagodno pri duši, ostvaruje se njihov san; njihov trud, izgnanstvo, žrtve i samoprijegor krune se uspjehom.

Uvečer se svi okupiše oko krugovalnika, da čuju razvoj događaja u domovini. Najednom suspregoše dah, srce im življe i mahnitije stane udarati, nadimlju se grudi, a u grlu ih nešto draži, rekao bi, na, sad će ti okorjeli borci, ti divovi proplakati. Bežični brzovjeh donosi do ušiju izgnanika najveseliju vijest: "Maršal Slavko Kvaternik proglasio je Hrvatsku Slobodnom i Nezavisnom Državom".

Jedan je čas zavladao mrtva tišina, i kucaj se srca nije mogao čuti, a onda odahnuše duboko ustaške grudi i nutarnje uzbuđenje trebalo je dijeliti da se lakše snosi ona snažna bujica čuvstva. Svi se rukuju i ljube, svima suze radosnice titraju u očima, no brzo ih uguši junačko ustaško srce, koje ne plače ni onda, kad je presretno.

Nije se smjelo dugočasiti. Odmah se spremi sve za polazak. Upute se na Pistojsku postaju, gdje ih je već čekalo nebrojeno mnoštvo Pistojskog prijateljskog pučanstva. Posebni vlak za njih već stoji na kolodvoru i pisti. Naši ulaze u vagone. Razdragani i iskreni živalj onoga kraja kliče i plješće našim junacima; djevojke ih posipavaju cvijećem, a starice ih blagosivlju i šapću tihiu i predanu molitvu za njih, za brzo i konačno oslobođenje njihove vjekovima sputane i izrabljivane domovine.

Vlak kreće vrlo polagano. Ustaše se nagnuli na prozore, a narod maše rukama, maramicama, svime do čega u tome času velikog ushita može doći. A ustaška srca gore, plamte, uzvraćaju im pozdrave uzdignutom desnicom. Kad je vlak izišao iz stanice iz stotine ustaških grla prolomila se poput oluje slobodna Lijepa naša Vlak juri kroz sjevernu Italiju, prelazi Padsku ravnicu i primiče se Trstu. U Trst stigoše 11. ožujka pod večer. Na kolodvoru ih je čekalo mnoštvo svijeta, većinom Hrvata, koji su jamačno znali za njihov dolazak. Bura oduševljenja i poklika prolomila se zrakom. Kliče se Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Poglavniku, hrabrim ustaškim mučenicima i borcima. Predstavnici talijanskih vlasti u Trstu predali su u ime prijateljskog talijanskog naroda divan vijenac Poglavniku.

Prije nego sjedoše u autobuse, koji su ih čekali, Poglavnik im održa kratak govor, upozoravajući ih da budu kao i uvijek spremni za svaki eventualni napadaj četničkih banda na putu u domovinu.

"Ako dođe do čega, rekao je dostojanstveno **POGLAVNIK**, ja pred vama stupam u borbu!"

Poglavnikove su se riječi jako dojmile ustaških srdaca, kojima život i ne predstavlja ništa drugo nego predano žrtvovanje za dobrobit domovine.

Zabrujaše motori, zazviždaše sirene i samovozi krenuše prema Rijeci. Usprkos napornoga putovanja I neprospavane noći nije sada nitko mislio na odmor i počinak, već svi iz svih samovoza počеше punim grlom "Lijepu našu i Puška puca" i druge hrvatske ustaške popijevke i koračnice. Što se više noć primicala jutru postajalo je sve hladnije i hladnije, brije ledeni snježni vjetar. No taj vjetar ne rashlađuje, već naprotiv grije, taj je vjetar prvi vjesnik slobode, koji im je izišao u susret da im izruči pozdrave radosne majke, da ih u njezino ime poljubi i blagoslovi. Taj vjetar razblažuje i mekša čvrsta ustaška srca i raznježuje tvrde i opore njihove grudi, privijajući slatki melem na njihove boli.

- Marko, reci mi je li ti ugodno pri duši?

- Pitaš?!

I iz ustaških grudi ote se burnija i jača, vedrija i proučenija nego ikada od svoga opstanka "Lijepa, naša domovino ..."

U tri i pol sata poslije pola noći pređe posljednji samovoz riječko-sušački most i krene prema Delnicama. Po zapovjedništvu Poglavnika (odmah u Sušaku), jedan odred Ustaša, na čelu sa satnikom Ivanom Devčićem, odvoji se od cjeline i krene u Liku da pomogne našima ugušiti mjestimične pobune Vlaha. Kako put kroz bivše Srpske Moravice nije bio baš najsigurniji, naredi Poglavnik da se istraži teren i osigura nesmetan prolaz. Usprkos noći i snijegu, koji je još uvijek padao, iziđe na cestu svo delničko pučanstvo da izrazi svoju zahvalnost i odanost Poglavniku i ustaškim odjelima. Poglavnik je odredio da svi samovozi stanu, a sam je izišao i kratkim, ali toplim govorom pozdravio pučanstvo, koje je oduševljeno klicalo Poglavniku i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Uz cestu, od Delnica do Ogulina, kao i dalje do Zagreba, stajalo je staro i mlado, muško i žensko i samovoze posipalo cvijećem. U Ogulin je ušao posljednji samovoz 13. travnja u 3 i pol sata poslije podne. I tu je Poglavnik održao mali govor, u kojemu je u kratkim crtama i jezgrovito, kako mu je prirodno, upozorio narod na ove povijesne časove, koje upravo proživljavamo. Pljesak, poklici, pjesma, uzdignute desnice, bio je vidljivi znak nutarnjeg uzbuđenja i neopisive sreće ogulinskog hrvatskog pučanstva.

Na tome napornom i dugotrajnom putovanju Poglavnik se malo jače nahladio pa se moralo ostati u Karlovcu do prvih sati 15. travnja. U Karlovcu je bio neopisivo oduševljen doček. Na karlovačkom kolodvoru dočekao je Poglavnika i ustaše Dogačnik Vojskovođa maršal Slavko Kvaternik i srdačno se rukovao s Poglavnikom, zahvalivši mu u kratkom govoru na svemu što je učinio za hrvatski narod, za napaćenu majku Hrvatsku.

U 5 sati jutro 15. travnja izašao je Poglavnik sa svojim vjernim ustašama na povijesni Markov trg. Pogledao je ustaše i ustaše njega; u očima im sjale suze. Baciše pogled u maglovitu daljinu i vidješe, što nisu nikada do tada vidjeli s Markova trga; u travanjskoj magli ljeska se uzvišena i velik lik slobodne i okrunjene Hrvatske Domovine.

(I. R.)

"Hrvatski narod"; broj 238.-10.X.1941.; strana 9

Prepisao M.B. Otporaš.

03-09-2015 03:09#598

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DA SE ZNA ILI DA SE NEZABORAVI,
GENERAL DRINJANIN JE BIO VJEN;ANI KUM IVANU PRCELI

<livanprcela@roadrunner.com> Fri, Aug 1, 2014 at 2:28 PM

To: "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com>

Dragi hrvatski brate,

Usred ljeta 1960. ja sam s generalom Luburićem bio u Valenciji. ON TADA NIJE BIO RASTAVLJEN, ALI MI JE DAO NASLUTIT DA ĆE DO RASTAVE NASKORO DOĆI. Padre Miguel Oltra je 26. prosinca 1963. bio propovjednik na mojemu vjenčanju. KUM MI JE BIO MAKS LUBURIĆ!

Knjiga korespondencije pokojnoga generala s najdražim mu suradnicima bit će sigurno velika senzacija. Neka je na tome hvala **ODPORAŠU** Mili Bobanu.

JOŠ VEĆA SENZACIJA ĆE BITI GENERALOVA VRHUNSKI PISANA POTPUNA BIOGRAFIJA jer on nije bio samo Upravitelj Jasenovca nego je cijeli život sudjelovao u vatrenim i ne vatrenim borbama te je u "Hrvatskome bunkeru" u gradiću Carcagente UŽASNO na smrt dotučen od UBOJICE I LAŽCA Ilije Stanića.

SLAVA HEROJSKOME MAKSU LUBURIĆU, UVIJEK VJERNOME HRVATSKOM USTAŠI I POSLJEDNJEM ZAPOVJEDNIKU HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE!

J. IVAN PRCELA

JEDAN OD TROJICE VELIKIH UMORENOGA GENERALA LUBURIĆA

03-09-2015 05:54#599

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DOK HRVATI U EMIGRACIJI I HRVATSKOJ SLAVE NOVU GODINU, GENERAL LUBURIĆ RADI

(Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina koje se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na str. 393, a koje pismo daje na znanje svim Hrvatima odakle i kada je počela ideja "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**". Ovo pismo general je pisao Povjerenicima Hrvatskog Narodnog Odpora, HNO za USA i Canadu. Pismo je pisano zadnji dan u godini 1964., dan i večer kada se svi narodi svijeta, sve kulture i sve religije svijeta vesele i pripremaju u društvu svojih obitelji i prijatelja proslaviti u velikom raspoloženju Doček Nove Godine 1965. Važnost ovog pisma je **NOVA IDEJA U NOVOJ ETAPI U BORBI ZA OBNOVU HRVATSKE DRŽAVE**. Izdavač i nakladnik knjige "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" Zvonimir Despot u svom uvodniku je rekao kako su dr. Franjo Tuđman i Bruno Bušić bili opijeni idejama Maksa Luburića u pomirenju Ustaša i hrvatskih partizana. M.B.Otporaš.)

general DRINJANIN

31.XII.1964.

Povjerenicima u USA - KANADI

Dragi brate!

Vjerujem da ste dobili DRINAPRESS, jer sam ga na Vašu adresu poslao avionski radi informacije i kao Božićnu, Novogodišnju, Bajramsku i Ramazansku, Uskrsnu i Deseto travanjku čestitku ...Nemojte zamjeriti, jer Vam nisam posebno čestitao. Ne stignem. Šaljem tih knjižica (**ne znam o kojim knjižicama se ovdje radi, jer ih je bilo mnogo koje je general tiskao i mnogima slao, mo. Otporaš**) na sve naše povjerenike, prijatelje i suradnike, pa ako se zagubila avionska neće paket, pa dajte onima, koji to nisu dobili.

Odrijemat ćemo za koji dan i ISTARSKU DRINU. Ona je sadržajem i tehnički najbolje što smo do sada napravili. To ćete se i sami uvjeriti. Ta DRINA ima svoju MISIJU. Naprama nerazumijevanju, indiferenciji ili neprijateljstvu svijeta, naprama trećoj Jugoslaviji i četničkom nožu, naš je spas u vlastitim snagama, u spremi, znanju i u našoj moći manevra sa dijelom dojučerašnjih protivnika i neprijatelja. (**Tu smo!** Samo ova generalova izreka jasno govori da se mora poći novim putem, putem pomirbe Ustaša i hrvatskih partizana, putem hrvatskog jedinstva, tako da sinovi istarskih i dalmatinskih partizana čiji su očevi bili prevareni, rame uz rame sa sinovima onih čiji su očevi bili u Ustašama, da si zajedno, pod istim hrvatskim borbenim stijegom i iz istog rova se bore za Hrvatsku Državu. Mo. Otporaš.)

O tome ima u DRINI, skorom ćemo prijeći na OBRANU (**novina i glavno glasilo HNO, mo**) i spremam jedno "Pismo hrvatskim elitama", niz knjiga, koje prevodimo itd. To neka bude opravdanje za pomanjkanje korespondencije sa Vama, preko mora.

Evo Vam adrese brata Stipe Šege:

S. Šego, 2703. Princeton, CHICAGO, 16. ILL, USA.

Ja se nadam, da će on k nama na proljeće. Drago bih mi bilo s jedne strane da on obadvije glavne

grupe prije dolaska, ili da bi se dopisivali i izmijenili misli sa kojim od Vas. Mi samo sa idejama i vlastitom žrtvom možemo izvršiti našu MISIJU. Znao da smo dobili legalnu dozvolu za rad u USA i da sazrijeva ideja za stvaranje naše središnjice za Kanadu u Torontu. Zato bi Stipe trebao doći sa konkretnim idejama, što bi mene odteretilo i osposobilo za druga polja.

Svršetkom godine 1964. osjećam potrebu da Vam kažem: kada ne bih imao dovoljno ljubavi za Hrvatsku i osvjedočenja u pobjedu ideja naše ekipe, Vaše držanje bi mi bilo dovoljno za zagrijati se i ići do kraja. Dali smo primjer zrelosti ideja, i kolektivnog osvjedočenja i savjesti jedne ekipe. Vaša žrtva u radu, osobnom i zajedničkom nastupu, te stalnosti, je omogućila sve dosadašnje. Stipe je jedan od ekipe, bit će i drugih, i ulazimo u jednu novu etapu. (Ta nova etapa je svakako **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA.** Pošto sam tada bio politički emigrant i živio u Parizu, bio jedan od pokretača širenja ideja hrvatskog pomirenja kojeg je zagovarao HRVATSKI NARODNI ODPOR, HNO, odnosno general Drinjanin, svjedok sam mnogih trzavica i polemika oko ove spomenute poruke izmirenja. Čak se je generala okrivljivalo da je skrenuo previše u lijevo, tj. u komuniste, mo. Otporaš.) Dokazat ćemo da smo išli polakše, ali jednim putem odgovornog, zdravog i matematičkog optimizma baziranog na vlastitim snagama, jedine koje ima naš narod za sad.

Svi Vi možete biti sretni jer ste imali u životu jednu misiju i dio u sklopu jedne ekipe koja će stići na Drinu, u Istru, i Boku. Hrvati vjeruju u nas, i početkom 1965. postajemo nada. Imamo i odgovornost. Hvala Vam!

Pišem Vam svima o ostalim problemima i svima stavljam na srce da izdržite, jer o Vašem radu ovisi kao i do sada skoro sva mogućnost funkcioniranja naše mašine.

Očekujući bratsku riječ, ideje, kritike, sugestije i bratsku ruku, odani Vam

general Drinjanin.